

Št. 060

MAJ 2011

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Pomočnica odgovorne urednice:
Špela Razpotnik
Tehnični urednici:
Nina Vareško in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruđen,
Luna Jurančič Šribar
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Aleš Čelikovič, Arne Gorjanec,
Gregor B. Hann, Anica Kozjek, Roman Lasnik, Miran Možina,
Marko Nakrič, Žigažaga
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Anka Sladič
Ilustracije:
Jan Frank, Miha Gračner, Nik Knez, Janez Kompare,
Laura Ličer, Damjan Majkič, Severa, Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvida 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 300

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporožijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavezanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Ministrstvo za zdravje -- FIHO -- Urad RS za enake možnosti

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

PRAVICE ČLOVEKA

foto: osebni arhiv

Človek ima pravico, da živi po svojem lastnem Zakonu Čiste Volje.
Človek ima pravico, da živi tako, kakor hoče sam živeti.
Človek ima pravico, da se oblači, kakor se sam hoče oblačiti.
Človek ima pravico, da prebiva tam, kjer sam želi prebivati.
Človek ima pravico, da se giblje, kakor in kjer sam hoče.
Človek ima pravico, da se hrani, s čimer se hoče.
Človek ima pravico, da pije, kar sam hoče.
Človek ima pravico, da misli, kakor sam hoče misliti.
Človek ima pravico, da govori, kakor sam hoče govoriti.
Človek ima pravico, da piše, kakor hoče sam pisati.
Človek ima pravico, da upodablja, kakor sam hoče.
Človek ima pravico, da riše, kakor sam hoče.
Človek ima pravico, da kleše, kakor sam hoče.
Človek ima pravico, da dela, kakor sam hoče delati.
Človek ima pravico, da počiva, kakor hoče.
Človek ima pravico, da ljubi, kakor želi, kadar, kjer in kogar želi.
Človek ima pravico, da umre, kadar in kakor želi.
Človek ima pravico, da spremeni tistega, ki mu želi kratiti te pravice.

(Aleister Crowley v komentarjih na Liber Legis; prevedel Janez Trobentar; izboljšal Peter Pitambar Pangerc)

Pa ostanimo še naprej analitični!

Droge: Charlie Sheen get clean, stay clean.

Viktorji: sramota, da vam je samomorilec in morilec Plut adut.

Silite me v odurnost pisanja prejšnjega stavka.

Nogomet: prihodnost je čvrsta obramba, usklajen napad in odsotnost strahu ob posedovanju žoge.

Politika: Janša-Pahor-Golobič-Kresalova. Nadaljevanje obstoječega trenda je najprej Golobič namesto Pahorja, potem pa Kresalova namesto Golobiča. Trend enega mandata, ki je nastopil takoj po odhodu Drnovška in grobo prekinil že Janšo, Erjavc osvobaja Slovenijo EU-ja. V prihodnosti bo najbolje, da imajo predsedniki slovenske vlade za pasom mandate v slovenskem in evropskem parlamentu oz. njunih institucijah.

Kraljeva poroka: država Slovenija jima podari (dva) lipicanca, potem jih (najverjetneje) ne bodo (več) pripisovali Avstriji (CNN).

Libija: čim dlje, Libijce tudi Avstrijem.

Maj: mesec ljubezni, ki vam je želim v izobilju in še več!

Peter Pitambar Pangerc

foto: Žigažaga

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 REFLEKSIJA: KDO SMO?
- 6 POMLADNI RAZCVET NAŠEGA PRP
- 7 ŠENT, DNEVNI CENTER ZA UPORABNIKE PREPOVEDANIH DROG
- 8 SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI
- 8 GRAFITI
- 9 TATU ZGODBA
- 10 SAJ NI RES, PA JE!
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE S PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 GREMO NA KOLO
- 17 SOL IN KOPER
- 18 NAJAMEMO STANOVANJE
- 19 IME NAM JE TELEPORT
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 NAMESTO PAMFLETA
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 25 LJUDSKA KUHA
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 KAKO POVEČATI BREZDOMSTVO?, 5. DEL
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

foto: Foto Grad

ARNE

Dijaki so me pogosto spraševali, malo iz firbca, še bolj pa verjetno zato, da bi si skrajšali uro predavanja. Zanimalo jih je, zakaj tako veliko potujem, kaj vidim v tem. Odgovor je kratek: to je smisel mojega življenja. Nekomu je to družina, posel, druge dejavnosti, meni pa tek, kultura ... in potovanja. Že iz tega se da potegniti moje značajske poteze, vrednote, filozofijo življenja in nasploh poslanstvo na tej naši ljubi Zemlji. Lahko bi našteval vse omenjene parametre, vendar to ni cilj mojega pisanja. V revijah pogosto prebiram intervjuje s posamezniki in vselej zasledim trapasto vprašanje novinarja: »Kako bi se opisali?« Buuu. Mene naj raje opredelijo drugi, sam pa se bom kot ambivalentno osebnost, saj:

sem vesel in sem žalosten,
sem buden in sem zaspan,
sem dejaven in sem len,
sem aktiven in počivam,
sem ljubeč in sem bolj previden,
sem sočuten in sem hladen,
sem družaben in sem vase zaprt,
se derem (celo kričim) in sem tiho,
sedaj bom tiho.

NEKOMU JE SMISEL ŽIVLJENJA DRUŽINA, POSEL, DRUGE DEJAVNOSTI, MENI PA TEK, KULTURA ... IN POTOVANJA.

03
KRALJI
ULICE

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

REFLEKSIJA: KDO SMO?

Zdi se mi, da družba ustvarja podzavest. Družba je tista, ki omejuje naše polne instinkte ob rojstvu in začne teptati našo naravo. Praviijo, da je ravno ta »zavestna udomačitev«, ki jo družba izvaja, tista, ki nas ločuje od živali, ker znamo »izkoristiti svoj intelekt«. Še volka nam je uspelo spremeniti v psa. Pa vendar ... Vsa prepričanja, ki nam jih je nametala družba, ustvarjajo in poglobljajo ta bazen zanikanja in potlačenosti naše osnovne narave. Ljudje živimo v prepričanju, da imamo stvari pod kontrolo, redko pa se vprašamo, kateremu potlačenemu mehanizmu pravzaprav služimo. Težko si je priznati, da naše sanje o svetu, v katerem želimo živeti, bazirajo na enem potlačenem impulzu. Skozi te sanje se identificiramo sami »s sabo« in si domišljamo, da »to res smo«, da je to »res to«. Ravno zato se lahko v trenutku priznanja takega zanikanja poruši naša celotna osebnost. Še huje, težko si je priznati, da smo tako šibki, da smo jo gradili na enem malem podzavestnem impulzu. Zato je lažje živeti v zanikanju in se obdajati z vsem možnim, samo da ne zaslišimo glasu, ki nam pravi, da smo »ena velika laž«. Zdi se mi, da je duhovni pojem razsvetljenje samo drug pojem za »biti popolnoma ozaveščen«. Kaj je lahko višja vrednota kot priti do dna vsem vzrokom, ki nas ženejo, da kot živali, ujete v ciklične kroge samih sebe, »letamo« po svetu. In ravno ti ciklični krogi imajo namen – samo tako se namreč lahko znova srečaš in ugotoviš, kako zopet ponavljaš isti vzorec, in samo tako dobiš možnost izbire, da ga prepoznaš in ozdraviš. Sprašujem se, kako je mogoče, da smo tako zelo okuženi. Če si pošteno priznam, so vse moje življenjske izpeljave, za

katere si domišljam, da sem si jih »izbrala sama«, pravzaprav le posledica potlačenih potreb. In če je tako, rešitev leži le v tem, da v tistem, kar me žene, najdem senčno, potlačeno stran te potrebe. Ko na takšen način najdem center, harmoniziram sebe, zatoj drastična nihanja iz plusa v minus pa iz minusa v plus niso več potrebna. Šele takrat se lahko vprašam, ali si tega, kar me je »tako zelo gnalo«, sploh še želim. Sem lahko tako močna in si priznam vse to? Stojim tako gola pred samo sabo? Žal mi je, da ljudje prevzamemo prav te potlačene impulze in jih tako poosebimo, da mislimo, da so del naše osebnosti – da taki »smo«. Kaj pa če nismo? Kaj če nismo nič od tega, kar mislimo, da »smo«?

Kaj pa če so ti impulzi, za katere si tako goreče prizadevamo, le izraz potlačene bolečine, ki je nastala dolgo nazaj? In če se tega zavedamo, se še želimo tako zelo boriti za »naša« prepričanja? Ali je morda čas, da začnemo sami s sabo izvajati kapitalno čistko svojega življenja? Najgloblji vir vsega je družina. Njih je treba vprašati čim več, že zato, da lahko razumemo, od kod smo podedovali prepričanja, za katera mislimo, da so naša ... Sprašujem se, ali je sploh kaj »naše«. In lahko si tudi odgovorim, da je dojenček še najbolj svoj. V njem je čista duša, percepcije ima odprte, naravo nedotaknjeno. Mi smo tisti, ki ga prisilimo, da vidi manj. Mi ga »privajamo na ta svet«. Ožamo mu percepcijo, ki jo doživlja prek tega, kaj mu o svetu povemo mi. Otroci na neki način nosi »karmo« staršev, kajti ravno prepričanja staršev (in prepričanja njihovih staršev itd.) so tista, ki ga že na začetku tako zelo determinirajo, da misli, da je to »on«. Sprašujem se, kaj pa če nam v resnici pripada samo duša? Ta je tam, nedotaknjena, ko se rodimo, in nedotaknjena, ko umremo. To vmes, čemur mi rečemo življenje, pa je »boj z vsem, kar mislimo, da je naše, pa ni«. Samo drug drugemu prenašamo breme. In vsaka duša, vsaka generacija, uspe en del bremena prečistiti, katalizirati, zato se lahko razvijajo vedno bolj fine energije, ki lahko prenesejo bolj odprte percepcije sveta. Če vem, da sem čista duša, ki je neodvojena od duše veselja, ki je bog in ki so vsa ostala bitja, ki nosijo telesa rastlin, živali, ljudi ... in če vem, da moja osebnost ni »moja«, ampak neki smešen generiran skupek mojih staršev, moje okolice in prepričanj družbe, v kateri živim ... in če vem, da ne bo nikoli bolje, ker iz tega ne bom pobegnila do smrti ... če vem, da je to igra, ki sem jo sprejela in jo moram igrati, in če vem, da ta igra zahteva soočenje nasprotij, ker se lahko stvar le tako zbalansira in v miru »umre«, potem vem, da je najbolj odgovorno do človeštva in do sebe, da vedno vstopam v stvari naravnost. Na takšen način dajem vzorcem priložnost, da se razrešijo, in sebi podarim svobodo izbire. Zdi da mi, da je ravno naša duša tista divja narava, ki se ne pusti ujeti, ampak tista, ki želi živeti. Pa vendar, življenje je lepše, če ga delimo z drugimi, zato se je vredno potruditi, da se čim večkrat spomnimo na to, da svojega bistva nismo izgubili, da je vedno z nami in da je življenje, s katerim si dajemo toliko dela, igra, ki smo jo sprejeli, in da je od vsakega posameznika odvisno, kako jo bo igral. Bolj ko se bo potrudil, več svetlobe bo zasijalo na svetu, ker bomo živeli direktno iz duše – za sebe in svet.

Eva

Tjaša Žurga

foto: Žigažaga

INDIJANEC

Po preriji širjav
jaham sivega vranca.
Pogled se mi usmeri
naravnost vate.
V tvoj pogled
domišljije,
savan,
pogled domotožja
DIVJEGA MEDVEDA.

Iva Tisa

DUH

Raztopi obliko,
izmuzni se ji!
Umakni se v neizdelanost,
v prostost brezobličnosti
in svobodo njenih premikov;
ker ti si samo zato, da se premagaš
in svoboden, svež zaživiš v zmagovanju.

Peter Pitambar Pangerc

DAN

DOPOLDNE VES SONČEN, VROČ,
KAKOR V PEČI GRET.
PRELOM JE URA ENA,
MEGLICE SE SKUP SPRAVLJAJO.
MEGLE ZDAJ SO TU,
A KAJ, KO PRIDA NI
IN V DALJAVI RAHLO GRMI.
BLISK ŠIBAK OSVAJA POKRAJO,
A VENDAR NA ŽALOST ŠE NE DEŽVAJO.

ANČI

SLEPILO

SLIŠIM SE
BLIZU
SKORAJ
BI SE RAZUMELA
NE DOVOLJ
POGLEDAM STRAN
PA NE ODLEŽE

PUZZANA G. KRASKOVA

POMLADNI RAZCVET NAŠEGA PRP

Pozdravljeni, bralci in obiskovalci naše trgovinice ter tisti, ki ste oboje! Pomladno sonce nam je osvetlilo prašne police, sprejet je bil zakon o socialnem podjetništvu, tako da se nam ni treba truditi in iskati, kaj naj bi počeli. Zavihati bo treba rokave in pobrisati prah, da bo zasijalo tako na policah kot tudi v glavah. Vsako prvo soboto v mesecu bomo ponovno štantirali na Prešernovem trgu, kjer bo ponudba bolj stojnična, podobno kot tudi vzdušje in zasedba. Drugače pa bo to kot vsako leto čas sprememb, ko se bomo spreminjali in vam poskusili izpolniti želje, ki ste jih plasirali skozi

izpolnjene vprašalnike oziroma izrazili skozi pogovor med vašimi nakupi. Posredovalnica je tu za vas, da pomaga nam, in v tej smeri je odprto veliko idej, načinov, kako najti svoje mesto pod soncem, ki nam sije, kot nam pač sije. Več o rezanju kolača pa v naslednji številki, ko bom poročal s konference o socialnem podjetništvu, ki je potekala 15. in 16. 4. na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Kar se tega tiče, apeliram tudi na vas, ki nam krojite usode, saj ste pomemben del organizma, ki živi tudi od obiska in idej, ne samo od inkasa. Obiščite nas, neobvezno,

in povejte, v kakšnem prostoru radi postojite, in kakšno zgodbo z nami podelite. Verjetno ste že ugotovili, da ni pomembno samo kasirati, pomembno je biti, sodelovati in obstati. Trgovina se bo spreminjala z vami in če boste kaj dodali, morda ugotovite, zakaj stvari ne gredo vedno po načrtu in kako bi lahko vplivali na njih. Ni več kaj dodati, saj dejanja naredijo zgodbo, o kateri potem govorimo.

Tomislav Gruden-GTS

06
KRALJI
ULICE

STOJNICA SE JE PREBUDILA IZ ZIMSKEGA SPANJA ...

Po zimskem premoru smo 2. aprila ponovno postavili stojnico na Prešernovem trgu. Pridružili sta se nam Nina in Iva iz Društva Projekt človek, ki v okviru projekta Iz koša izdelujeta copate in torbice iz odpadnega blaga. Vreme je bilo idealno; toplo in sončno, skratka kot naročeno, posledično pa je bilo tudi veliko obiska in pozitivne energije. Zanimivi predmeti, nizke cene in prijazni prodajalci pritegnejo, zato je bil tudi rezultat prodaje zelo uspešen. Od aprila naprej ste vsako prvo soboto v mesecu vabljeni, da obiščete našo stojnico STARA ROBA – NOVA RABA na Prešernovem trgu, kjer se najde marsikaj. Naslednja stojnica bo 7. 5. 2011 od 8.30 do 13.30. Kot že rečeno – seveda PRISRČNO VABLJENI.

Tim PRP

URBANA STOJNICA

Dne 13. 4. 2011 smo se Primož Časl, Monika Cerar, Anica Kozjek ter pavliha Roman na povabilo Urbanih brazd odpravili v Maribor, kjer nas je čakala stojnica. Bogato smo jo obložili s stvarmi iz posredovalnice, razdeljevali smo letake in prodajali tudi Kralje in to skupaj s prodajalci iz Maribora. V lepem, sončnem vremenu in ob spremljavi rahlega vetra je bil odziv v Mariboru zelo skromen, saj je bilo sicer veliko ljudi, interes pa žal obratno sorazmeren (majhen). Samo trije obiskovalci so prišli sami do stojnice, ostali pa so enostavno brželi mimo. Namen našega obiska je bil, da predstavimo posredovalnico tudi na drugih koncih Slovenije, žal pa smo prišli do spoznanja, da je zanimanje trenutno prisotno samo v Ljubljani.

Pavliha Roman

ŠENT, DNEVNI CENTER ZA UPORABNIKE PREPOVEDANIH DROG V NOVI GORICI

Valerija, javna dela:

Ko sem prišla, nisem veliko vedela o delovanju dnevnega centra (DC). Delo sem sprejela zaradi stika z ljudmi. Po dobrem mesecu lahko rečem, da mi je tu zelo všeč, predvsem zaradi mladostne energije zaposlenih pa tudi nekaterih uporabnikov. Všeč mi je tudi, da sodelujem pri zmanjševanju škode zaradi uporabe drog, saj se zato počutim koristna.

Meta, vodja Dnevnega centra za uporabnike prepovedanih drog:

Z zmanjševanjem škode, ki nastane zaradi drog, je ravno obratno kot z gozdom. Če hočeš prepoznati in dojeti širino, moraš tovrstne programe in situacijo, v katero so vpeti uporabniki drog, pogledati od blizu, ne od daleč. Vedno znova se trudimo približati ta »gozd« širši javnosti. Delati smo začeli pred približno štirimi, petimi leti v majhni pisarni na železniški postaji. Možnosti za delo so bile takrat zelo omejene, a kasneje smo pridobili nove prostore. Program je nizkopražen, usmerjen pa je v zmanjševanje zdravstvene in socialne škode pri uporabi prepovedanih drog. Na zdravstvenem področju skrbimo predvsem za zmanjševanje možnosti okužb, saj nudimo sterilne igle in druge pripomočke, na socialnem področju pa delujemo v smeri izstopa iz osame in vključevanja v širšo družbo, prav tako pa pomagamo uporabnikom z nasveti pri iskanju pomoči pri drugih službah, ki se ukvarjajo s socialno problematiko, svetujemo jim, denimo, na koga naj se sploh obrnejo v zvezi z razrešitvijo neke težave. V dnevnem centru nudimo pogovore, en topel obrok, lahko pa si kuhajo tudi kakšno kavico ali čaj, se družijo z drugimi ... Naši delavci na terenu skrbijo za izmenjavo igel, razbremenilne pogovore z uporabniki in druge oblike pomoči. Ostale službe menijo, da se je stanje na terenu z delovanjem centra izboljšalo. Želeli pa bi si tudi nadgraditi našo ponudbo, kar pomeni: stalno zaposlene delavce za delo na terenu (kot začetno obliko pomoči pri razreševanju stanovanjske stiske tudi zavetišče) in ne nazadnje podporno nastanitev uporabnikov. Naši cilji so socialna rehabilitacija in opolnomočenje uporabnikov pa tudi destigmatizacija. Zato smo odprti tudi v širšo družbo, sodelujemo z drugimi ustanovami in službami, s svojimi izdelki se predstavljamo javnosti ter iščemo tudi ustrezne možnosti za zaposlitev uporabnikov.

Uporabnica:

V dnevni center prihajam štiri leta. Sem sem začela zahajati, ker so mi pomagali pri selitvi in nisem poznala drugih ljudi. Všeč mi je, da lahko pridem v spremstvu mojega psa, včasih pa pridem tudi s hčerko. Tu lahko dobim zastoj kruha, pogledam pa si tudi kaj na internetu. Tu mi je všeč, sicer ne bi prihajala sem že štiri leta :).

Uporabnik:

Mislim, da je ta DC potreben in koristen.

Lea, javna dela:

Vedno sem imela željo pomagati ljudem, zato sem se odločila, da sprejemem to službo. Všeč mi je, da lahko s svojim delom pripomorem h kakovostnejšemu preživljanju časa uporabnikov. Tu delam dober mesec in v tem uživam.

Danijel, družbenokoristna dela:

Za delo v DC sem se odločil, ker sem želel spoznati svet uporabnikov prepovedanih drog. Želel sem vedeti, kakšni so ti ljudje, ki se soočajo s problemi, večjimi od mojih. Osebnostno mi je všeč vsako delo, v katero lahko prispevam maksimalni del svojega znanja. Nisem pa si predstavljal, da je mogoče z uporabniki tako pristno sodelovati. Meni se to zdi super. Pred začetkom dela mi je vodstvo predstavilo program dela. Tudi če mi ta ne bi ustrezal, bi vseeno poskusil dodati svoj prispevek k izboljšanju. DC je še kako potreben. Nekoliko pa sem razočaran nad tem, da uporabniki o storitvah DC nimajo vedno pozitivnega mnenja. Mogoče bi bilo dobro narediti več na tem področju. V centru priporočam sodelovanje! Toplo priporočam sodelovanje med uporabniki, strpno komuniciranje, težnjo k skupnemu dobremu, iskanje soglasja skozi lastne poglede in prepričanja, širjenje smisla za dobro in pozitivno med vsemi uporabniki.

Sart

DOGODKI V CENTRU ALI KAKO SMO PREŽIVELI DAN KULTURE

Dnevni center za uporabnike prepovedanih drog je 9. 2. 2011 organiziral prireditev ob kulturnem dnevu, Prešernovem prazniku. Ob tej priložnosti smo postavili na ogled razstavo likovnih del, na kateri so bili v pirografski tehniki predstavljeni vaška krajina in arhitektura, nekaj ženskih portretov ter konji, v akrilni tehniki pa nekaj mandal. Pesniki so recitali svoje pesmi, igralci pa prikazali skeč na temo Prešernovih pesmi. Poleg domačih so bili na dogodku tudi gostje z dvema pesnikoma iz ljubljanskega zavetišča Altra.

Po pogostitvi udeležencev se je druženje nadaljevalo na vrtu, kjer so bolj ali manj večji mojstri prikazali nekaj cirkuških veščin, v katerih so se lahko preizkusili tudi začetniki. Pred odhodom smo udeleženi še malce »pozirali« fotografom, gostje pa so pristrčno povabili gostitelje na povratni obisk. Dan je bil lepši kot sicer, ne le zaradi sončnega vremena, ampak predvsem zaradi vzdušja, ki so ga navzoči ustvarili.

Sart

Prešeren utrujen obleži od neuspešnega dvorjenja Juliji

SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI, 14. DEL

08
KRALJI
ULICE

Nuša, ki ni imela pojma, kaj se dogaja, je samo z odprtimi usti strmel v tega neznanca, ki je trdil, da je v njegovem stanovanju. Kako je to mogoče? Tukaj je vendar že več mesecev, ne da bi enkrat samkrat videla tega človeka! Odrinil jo je in vstopil v stanovanje. Hitro se je začel razgledovati naokoli in ko je prišel do masažne sobe, je prav z živalskim besom vprašal, kaj za vraga naj to pomeni. Kaj dela tukaj ta miza pa vsi ti pudri, olja ...? Kaj se tukaj dogaja? Nevarno se ji je približal, tako da je v nekem trenutku pomislila, da jo bo udaril. Še vedno ni mogla spregovoriti, kar je samo povečalo

njegov bes. Vprašanja so kar letela iz njega, spraševal jo je po delodajalcu, nonstop ponavljal vprašanje, kdo je ona, grozil s policijo ... Ko se je za silo zbrala, je začela pojasnjevati, da je samo na obisku. »Na obisku?!« je zavpil. Kot da ne ve, da je tukaj že dalj časa, kot da ne ve, da si kljuko stanovanja podaja več moških na dan kot na moškem večeju med pomembno nogometno tekmo. To mu je potrdilo več sosedov. »Aha, zdaj smo pa tam,« si je mislila. To je zagotovo maslo avtorja/-ice tistega prekletega obvestila. Zopet ji je pred oči zaplaval obraz sosedu s pudljem. Začela se je izgovarjati, da ne ve, o čem govori, kar pa je samo še podžgalo njegovo jezo. Vstopil je v kuhinjo. Tam pa je imel kaj videti: dve prazni steklenici vina, eno do tretjine polno, tri mobilne in malo belega prahu na ogledalcu. Okamenel je. V nekem trenutku se je že zbala, da ga bo zadela kap. In potem zopet salva vprašanj – kakšne pijanijade se tukaj odvijajo, kaj je tisti beli prah, zakaj toliko mobilnih ... Ko ni in ni dobil odgovorov, ki bi ga zadovoljili, ji je zabrusil, naj se v 24 urah spakira in pobere iz stanovanja, če ne, bo naslednjič prišel s policijo. Ko se je nekako izpel, je zaloputnil vrata in odšel. Še tega ji je manjkalo! Z mehničnimi kretnjami je na dušek izpila vino, ki ga je imela, in se ravno pripravljala na to, da odide še po eno rundo v trgovino, čeprav bi morala

delati, ampak bilo ji je vseeno. Samo bog ve, kaj bo jutri ob tem času. V tem hipu je zazvonil njen mobil in na drugi strani je zaslišala razburjen delodajalčev glas, ki je že vse vedel. Lastnik stanovanja ga je očitno že poklical, zato se je odločil, da bosta z Majo v pol ure pri njej. Ko sta prišla, je malce nejevoljno priznal, da je govoril z lastnikom in ga nekako prepričal, da lahko ostane do konca meseca, ampak v tem času verjetno ne bo našel nadomestnega stanovanja. Kako, za vraga, je tisti prekleti lastnik lahko izvedel, kaj je delala tu, da so zdaj vsi skupaj v taki kaši?? Zdaj pa je tudi Nuši prekipelo in zabrusila mu je, da sploh ni vedela, da to stanovanje ni njegovo in kako, za hudiča, naj skrije stranke, ki so prihajale k njej? S čarobnim prahom?? Puf! je odjeknila klofuta, ki ji jo pripeljal okoli ušes. Začudeno ga je pogledala, on pa ji je z jeznim glasom dal vedeti, naj si v prihodnje zapomni, in niti slučajno ne poskuša govoriti z njim s takim tonom, saj je vprašanje, kje bi bila ona zdaj, če ne bi bilo njega. »Ha! Kje le?« si je mislila. Sigurno ne tukaj, brez dostojanstva in odvisna od kokaina ter njegove nizkotnosti. No, na koncu so se nekako le pomirili, potegnili črtico, dve, nakar sta z Majo odšla z zagotovitvijo, da bo do konca meseca že našel neko rešitev. Še 6 dni!

Marko Nakrič

GRAFITI

V tistem času so se začeli po mestu pojavljati graffiti. Sicer sem iz naših ulic bolj redko odhajal v center mesta, vendar sem jih kljub temu opazil – PUNK, SEX PISTOLS, ANARCHY, KILL THE POOR ... Milo se mi je storilo, ko sem jih videl. Punk je živ! Seveda pa Taubi ne bi bil Taubi, če se ne bi še sam priključil grafitarjem.

Čez vikend sem bil sam doma. Starši so nekam šli, pa ne vem, kam. Kupil sem liter vina in avtosprej ter k sebi povabil Jasmino. Vino je bilo samo za ustvarjalno energijo in ko sem ga čutil, sem se počutil kot illegalec, kot aktivist OF med drugo svetovno vojno. Z Jasmino sva šla v športni park na Kodeljevo in tam sem z ogromnimi črkami na zid zapisal DOL Z RDEČO BURŽUAZIJO in zraven narisal kljukast križ = zvezda. Sem bil fašist? Nacist? Nikakor! Le hotel sem biti drugačen, frajer. Še posebej pred Jasmino. Naj vam napišem, kaj je sledilo? Saj najbrž že slutite. Niti šest ur ni minilo, ko so miličniki pozvonili na vratih. Odpeljali so me s seboj na UJV – tokrat sem jo obiskal prvič, ampak žal ne

zadnjič. Zaprli so me v sobo, mi dali kup listov in rekli: »Piši.« »Kaj naj pišem?« »Ti že veš, kaj.« Odkrito povedano mi ni bilo niti pod razno jasno, kaj hočejo od mene. Ker so bili čez nekaj ur listi še vedno prazni, se je začelo zasliševanje. »Kje si bil včeraj? Kje si bil ponoči? Kaj si počel ponoči? Si bil na Kodeljevem? Bolje, da vse priznaš.«

Ker so očitno že vse vedeli, sem seveda vse priznal. Ker sem bil mladoleten in staršev ni bilo doma, so me do njihove vrnitve odpeljali v mladinski popravnici dom. Dva dni sem bil tam v pižami. Potem pa spet pride kriminalist in me odpelje. Na UJV me je čakal oče. Vse, kar je takrat izjavil kriminalist, je bilo: »Čuvajte vašega sina, ker se druží s čudnimi ljudmi.« Takrat se nisem niti zavedal, da sem s tem dejanjem odprl prvo stran avtobiografije, ki ni niti pod razno lepa in krasna.

Taubi

TATU ZGODBA

Tatu mi je naredil JOHN Tattooator leta 1998, predstavlja pa keltski znak, tribalizem. Všeč mi je, ker je to simbol, ki ne določa nič zapovedanega, temveč preprost ritual – ljubezen, svobodo. Za tatu sem se odločil, ker mi je poslikava telesa na ta način (s tatuji) ljubša kot na primer nakit.

Robi P.

foto: MG

SVET V NORIŠNICI

Napačni ljudje
zbrani v norišnici
vsak s svojimi problemi
Nor vsak po svoje
zdravniki – norci
nas filajo s tabletami
tablete, takšne in drugačne
ene bele
ene modre
druge zelene
pisane kakor sanje
zdravniki – norci
ne vidijo, da je pogovor nuja
prava pomoč jim je očitno tuja.
Tudi oni imajo svoje probleme.

Nastika

09
KRALJI
ULICE

POBEG

Iz majhnega kotička okna pada žarek sonca,
V temačno sobo mojega bivalnega prostora,
Pod stropom, sivim od škodljivega kajenja,
Moja duša brezizrazna nad telesom plapola,
Od strahu in bolne meditacije omamljena.
Slišim le zamolkli zvok oddaljenega zvona,
Ki v cerkev vabi snobe k pokori njihovega zla,
Lajež pasji in moteči zven s prometne ceste,
Pa ves ostali hrup iz tega mračnega sveta,
Vztrajno in brez milosti nazaj me vleče,
Da vrnem se v telo, ki od bolečine je kričeče,
Naj za grehe vse odkupim zdaj se Bogu,
Svoje, tuje in očitno še od vse rodbine,
Saj od svojih bi že davno smela k počitku,
A pusti, Bog me še minuto, da veter me odnese,
Čez mavrico, oblake in k potoku,
Preden k zemlji mrtvega planeta vrneš me.

Gwen

SAJ NI RES, PA JE!

010
KRALJI
ULICE

Ko sem pisal ta članek, je prispel elektronski poziv na križarski pohod, ki bo potekal pred hramom demokracije 1. maja letos. Vse kaže, da bo tudi pri nas internet poskušal odigrati vlogo pri izkazovanju nezadovoljstva ciljne skupine volilnega telesa. Sporočilo se glasi POZIV ZA BOJKOT SLOVENSKEGA POLITIČNEGA SISTEMA IN OBSTOJEČIH POLITIČNIH STRANK, KI NAS VEČ NE MOREJO ZASTOPATI! in ga razumem kot poziv na bojkot vseh političnih strank, saj preprosta menjava vlade ne bo rešila ničesar. Naj razblinim dvome vsem, ki bi lahko pomislili, da sem preveč kritičen, vendar živimo v temačnem gozdu, kjer pošteno dežuje, kjer so politične utrdbe močne in neosvojljive, kjer traja pust vse leto in nove maske niso nič presenetljivega. Kakor mnogi drugi si tudi sam želim postati odgovoren za božji košček zemlje, vendar mi služba sama tega ne more več omogočiti, posredno pa lahko pogoje izboljšajo politični veljaki. Ker pa so se gospoda sami odločili vihteti težko bojno sekuro na političnem prostoru, zavedajoč se, da so nam poleg neomajne zvestobe prisegli braniti deviškost republike, ohranjati resnico in poštenost za vsako ceno in še kaj drugega, so se izpostavili kritikam, ki gredo v rok odlično plačane službe, in poleg sekire opasali tudi ščit, katerega večšine pa večini ni uspelo osvojiti. Najbrž so sprva resda začeli s plemenitimi nameni, brez politikantsko povzpetniških ambicij, delati v dobro svojega klana in širše. Prednostim, ki so jim bile na dosegu roke, ko so zasedli tron, se večina ni mogla upreti in ni težko predvideti, da sem in tja niti niso imeli vpliva na dogajanja, večinoma pa so zaradi pravnih ugodnosti srednjeveškega tipa (vprašljiv tribunal in možnost pridobitve odpustka) postali lovci na potrošniške dobrine in denar, saj jim je jasno, da jih 99 odstotkov ne bo nikoli položilo glave na tnilo in so prevzeli nekatere navade fevdalne gospode s pridihom 21. stoletja, seveda. Ko so naši plemenski poglavarji prevzeli bremena ljudstva na svoje rame (»iz mehke diktature so nas popeljali v mehko diktaturo«), smo se veselili in praznovali, slavnostne ceremonije so si sledile, potlačeni državljani odhajamo v boljši in pravičnejši jutri, ker je najvišja avtoriteta zamenjala barvo ščitov in je jurisdikcija prešla v roke naše države. Toda medtem ko se na južni strani kitove poti bombardira iz daljave, onkraj piranske

ožine pa se ljubljene vodja odkrito vdaja poganskim užitek, se v deželi med nebesi in peklom, kjer hodijo ljudje, tudi naši vitezi bojujejo na bojnem polju, ki jim ne bo zagotovilo lepega spomina v zgodovini. Ekonomska črna smrt še vedno razsaja in podleže ji na takšen ali drugačen način najbrž že vsak tretji državljan, obenem pa izgublja zaupanje v politike, ki nam prodajajo ideale, ki jim sami ne uspejo slediti. Naša korupcijska četica koraka strumno in brez sramu, pa pogledajmo, kaj se dogaja in kdo je v giru. Ameriški ambasador nam deli nasvete o morali in etiki, obenem zagotavlja, da si Guantanamo osebno želijo v obljubljeni deželo Slovenijo. Nekateri bi vpeljali teste na droge in alkohol v parlamentu, v zloglasni aferi Vegrad pa so vložili tri nove tožbe, ki so seveda povezane z goljufijami, ponarejanjem listin in davčno zatajitvijo. Čista lopata zopet buri duhove. Po ducat obravnavah je zadeva praktično na začetku, g. Zidar je baje zbolel in se nikakor ne more udeležiti sojenja. Zaželimu mu veliko zdravja, da bo lahko opravil svojo dolžnost. Mestni šerif g. Jankovič želi spremeniti mestni statut in sam odločati o prodaji nepremičnin. Po vseh namigovanjih o njegovih nepremičninskih poslih je to s tremi besedami – *what the fuck?!* Poslanec SNS g. Prijatelj je izgubil mandat, saj statistično spada v tisti nelucidni odstotek vojskovodij, ki so jih pravnomočno obsodili (4 leta, izsiljevanje) in zaprli v Sloveniji. Najvišje mesto hit lestvice zaseda poslanec Evropskega parlamenta g. Thaler, ki je odstopil s položaja zaradi vsem poznane podkupovalne afe. Naj vas spomnim, da je omenjeni predstavnik sprejel podkupnino v višini 100.000 evrov letno za lobiranje v interesu klienta in če človeka ne razjezi jasna koruptivna udeležba, ga vsekakor razkači dejstvo, da nas g. Thaler odkrito podcenjuje. Izjava ob odstopu je to slikovito prikazala, saj je ne glede na neizpodbitne dokaze trdil, da »v skladu z njegovimi etičnimi standardi pride vsa resnica na dan in da se pokaže kdo je deloval nezakonito in kdo ne«. Seveda je hotel ugotoviti, kdo mu podtika in ga poskuša kompromitirati in meni, da se njegov primer ne more in ne sme primerjati z drugima poslancema EP, ki so ju prav tako posneli pri korupcijskih poslih. Kar pomeni, da naj bi naš bojevniki skozi mesece sistematično zbiral podatke proti »nepoštenjakom«, bil pripravljen žrtvovati čas, sedeti v barih in se dogovarjati za

posle. Trdi, da ni imel namena obiti postave in da je bila njegova herezija pravična in v dobro zakona, he, he. Več kot očitno je, da smo v njegovih očeh naivni in toliko nesposobni, da sami ne bi znali odpreti niti dežnika. Novica, da je vitez čistega srca odstopil, je v EP požela huronski aplavz. Glede na izide volitev bi ga moral naslediti g. Horvat, ki se bo najbrž v kratkem soočil s svojo pokoro, zato bo njegova naslednica ga. Mojca Kleva. Tudi g. Luka Juri je moral stopiti pred protikorupcijsko komisijo, saj ni prijavil poskusa podkupovanja. Pravi, da je bila vse skupaj šala in da razplet sledi. Zanimiva je tudi zadeva o koncesiji v vrednosti slabih 600.000 evrov, ki jo prejema kirurg dr. Tomaž Klokočevnik. Napake v postopku so jasne, a je ta kljub temu veljavna, ko jo podpiše minister, ki je izjavil, da ni vesel, ker se zadeva odvija v medijih (?), in jo označil za enostavno sistemsko napako. Tudi pri sumljivo zavarovanih kreditih, ki so jih pri NLB, rade volje izplačevali tajkunom, je vse jasno, manjko v zakladnici bomo seveda morali napolniti državljani. Pred Darsom so stavkali SCT-jevi podizvajalci del, ki niso prejeli celotnega plačila za svoje delo, čeprav je Dars poravnal svoje obveznosti do SCT-ja. Baje bo zadevo uredila država. Vložene so tudi tožbe proti vodilnim možem Merkurja, spet sta v igri primanjkljaj in zloraba položaja. Žalostno je gledati, kako se njihove poslovne enote zapirajo, in dejstvo je, da se zaradi pogoltnosti nekaterih, ki jim je altruizem španska vas, zapirajo delovna mesta, trpi pa seveda mali človek, ki je hrana tankega nasmeha že omenjene bojne sekire v rokah lažnih meritokratov. Ne zanimajo nas »težave«, s katerimi se srečujejo, temveč naš napredek. Imam občutek, da smo njihov »whipping boy«, torej nekdo, ki je kaznovan za napake drugega, kakor je bilo v navadi med 15. in 17. stoletjem, ko je zaradi božanske pravice kraljev kazen

za prestopke namesto princa prejemal njegov uslužbenec. Tudi mi smo tepeni in plačujemo zaradi napak nedotakljivih. Majhna pohvala gre delčku koalicije, ki ni podprla g. Bohinca na položaj ustavnega sodnika, saj si tega ni z ničimer zaslužil. Presenetil me je tudi sprejem zakona o delu na črno, ki je resnično nehuman in podel. Ena izmed prvih žrtev je kulturni delavec, ki je na neki rojstnodnevni zabavi recitiral Zdravljico (menda ga je nekdo prijavil) in dobil glede na zakon »primerno« kazen. Recimo, da imam fino sosedo, ki je eksotična plesalka in mi rada zapleše. Po novem zakonu me brez računa ne bi smela

več zabavati. Če pa je sosed varnostnik, vam ne bo smel čuvati stanovanja, ko boste odšli na že tako drag dopust. Verjetno sledi še en referendum. Po virih revije Forbes naj bi imeli Slovenci najvišje davke na plače v Evropi, povprečne neto plače pa nam ne morejo več omogočiti rešitve eksistenčnega vprašanja. Lahko pa pošljemo v boj težko konjenico, ki bo vihtela transparente ter poskušala pridobiti dobro opremljeno predstražo na svojo stran, lahko pošljemo pešake, ki bodo spuščali bojni krik, da se bo razlegel po vsej deželi in pritegnil istomisleče z vseh vetrov. Naj nam bo nebo naklonjeno, da se ne bomo vdali prehitro

in se sprijaznili s trenutnim stanjem, ki je v najmanjši meri skrb vzbujajoče in nas bi v prihodnosti lahko pahnilo ob bok našim južnim sosedom. Pokažimo torej svoje nezadovoljstvo in se udeležimo punta, ki naj jim da jasno vedeti, da je potrebna »inkvizicija« in da morajo odgovorni za svoja dejanja odgovarjati in sprejeti pokoro, kakršno so si zaslužili.
Can you see the storm getting closer now, tell me how it feels being out there!

Jean

ŽIVETI V LASTNIH IZTREBIH, A VSEENO IMETI RAD – SAMO ŽIVAL JE SPOSOBNA ČESA TAKŠNEGA

Tale članek pišem zato, ker bi rada povedala nekaj glede stanja zaščite živali v naši dragi deželi Sloveniji. Že takoj na začetku bi rada nekaj razčistila. Z vami. Sita sem ugovorov: »Rajši se brigaj za ljudi kot pa za živali!« Te izjave so zame na podobnem nivoju kot: »Bedaki, tja v Afriko hodijo pomagat, namesto da bi pri nas!« Ob tem se kajpada sprašujem, kdaj se je pomoč znašla na vrednosti lestvici. Kaj ni vsako življenje življenje? Mar si afriško dete ne zasluži pomoči, ker je afriško? Ali pa si žival ne zasluži sočutja zato, ker je žival?

Vem, da je tudi problematika brezdomstva velika in trdovratna ter povezana z milijonom drugimi stvarmi. Nočem primerjati, meriti, ocenjevati, temveč si želim predvsem predstaviti še eno problematično področje, ki kajpada ni najbolj cenjeno. Tudi tu bi se lahko veliko spremenilo, če bi se le hotelo. Problematika mučenja in zanemarjenja živali v Sloveniji. Ne mislim govoriti in pridigati o tem, da je treba psa nujno imeti na kavču, mu kupovati posebno hrano in oh in sploh. Nisem noben frik, veste. Le včasih malo bolj odprem oči in srce in tedaj vidim stvari, ki jih raje ne bi. Naj vam torej povem, kaj vidim, samo zato, ker si pustim ali pa ker ne zapiram oči. Dva kilometra od mojega doma vidim psa v boks. Vedno je v boks, velikem meter krat meter. Ta pes je tam že 7 let in od takrat, ko so ga prvič vtaknili v to kletko, še ni stopil ven. Zakaj ne? Ker je nevaren (?), ker bo pobegnil (a daj!), ker nimamo časa, ker skače, ker je samo pes?? Če ima vsaj vodo, grem od tam potolažena. Ko odhajam, se še zadnjič obrnem in vidim, kako zmešan je postal. V lastnih iztrebkih se vrtil v krogu. Njegove

oči so nore, obupane, proseče, skromne, in – smešno – tudi hvaležne. Tega pa ne morem razumeti. Zakaj in kako lahko svojega »gospodarja« gledaš hvaležno, ko pa je vse, kar je naredil za tebe, da te je zaprl in pozabil nate?? Kako mu lahko kaj takega odpustiš? Si res tako obupano želiš družbe? Res ne vidiš, da ti z žejo, lahkoto, umazanijo, brezbriznostjo in zapiranjem ne ponuja ljubezni? Jutri grem nazaj. In jutri je danes in spet sem tam. Vprašam jih, zakaj sploh imajo tega psa, ko pa je očitno, da jim je v napoto – ali pa niti to ne. Ker čuva hišo, pravijo. Kako lahko čuva hišo, če pa je zaprt v boks? In zakaj ga ne spustite ven? Glede na to, da imate ograjeno, bi bil lahko pes prost in bi dejansko čval hišo. Zakaj ne zaprete vhodnih vrat? Mogoče kdo pride z avtom. Prosim? Ja, včasih pride kdo z avtom, zato so vrata odprta. Zakaj pa jih ne morete odpreti in zapreti, ko kdo pride? Odgovor se glasi: Pa kaj bi vi sploh radi? Kaj se brigade za tega prekletega psa? Kaj me nadlegujete? Gospa, tudi pes čuti lakoto in žejo, potrebuje gibanje in tudi malo pozornosti. Predvsem pa čisto bivalno okolje. Sledi sicer nepričakovan odgovor, ki pa je v kontekstu: Ja, ja. Pes, pes. Kaj naj ga zakoljem, da mi boste dali mir?? Ne, ni vam ga treba zaklati, lahko pa zanj lepše poskrbite ali ga komu podarite. Na primer nekomu, ki bo imel čas zanj. Pogajanje se nadaljuje in postaja vedno bolj mučno, vključno se policija, ki pa ne more narediti kaj veliko. Gospa pove, da psa spušča ven vsak dan, čeprav meni prizna, da ga ne. In se pri tem hinavsko smeji. In ko sem že na koncu z živci in upanjem, reče: »Pa ga odpeljite! Kaj me briga! Kaj se toliko trgate za tega psa?!« Yes, yes, yes! Oh, končno. Končno!

foto: Luncha

Še danes pridem ponj. Na srečo sem že od začetka upala, da ga bo dala, zato je dom zanj že čakal. In ob tem samo mimogrede dodam: takšnih psov je še veliko. In mačk. In krav. In konjev. In še bi lahko naštevala. Sprašujem se, kakšna lakota mora biti, da žival pogine od lakote. In koliko je takšnih, ki se jim to dejansko zgodi? Nekaj jih, hvala bogu, rešimo. Nekaj jih najdemo. Veliko pa jih ne. Nekaterim živalim uspemo poiskati nov, dober dom, nekaterim pa ne. Vse preveč živali je ujetih, zaprtih, privezanih, nekje zadaj, v temi, daleč od oči in še dlje od srca. Kaj vam hočem pravzaprav povedati s tem sestavkom? Skrbite za svojo žival, če ste jo že udomačili, ukvarjajte se z njo. Posvajajte jih iz zavetišč, kjer jih po 30 dneh čaka gotova smrt. Če vidite kje mučenje ali zanemarjenje, ukrepajte ali pa prijavite. Nočem vam vzbujati slabe vesti, ampak če pustite, da se mučenje nadaljuje, ste praktično sokrivec. Malo sočutja si zaslužijo tudi živali, pa čeprav so samo živali. Vsaka pomoč je dobrodošla in vsaka lepa gesta zaželena. Tu ni vrednostnega sistema. Tu sta samo dobra volja in dober namen.

Veliko dobrega vsem skupaj!

Luncha

NEKAJ

cestnih

KAKO SEM POSTAL BREZDOMEČ 2

Dragi bralci in drage bralke, v prejšnji številki revije sem vam pisal o svoji poti, ki me je vodila na ulico – v brezdomstvo. Naj vam osvežim spomin: »Bolj za šalo kot zares, recepta za brezdomstvo ni ...« Ste se spomnili? Da, jaz sem tisti, ki bije bitko za preživetje kakor seveda mnogi drugi, meni podobni. Le da svojo bitko seveda poznam najbolje. Pred tremi leti, ko sem pristal na ulici, sem se, kot sem vam že omenil prejšnji mesec, zelo težko znašel. Vsa sreča, da obstaja društvo Kralji ulice. Nikoli namreč nisem znal krasti, žicati ali kaj podobnega. Vedno sem poskušal svoj kos kruha pošteno zaslužiti. Hočem reči, da ne vem, kaj bi bilo z menoj brez Kraljev in njihove možnosti prodajanja istoimenske revije. Mogoče pa bi bil sedaj namesto tu, kjer sem, v zaporu? Vesel sem, da se temu lahko izognem, obenem pa sem tudi žalosten, saj me nekateri ljudje na ulici med prodajo revije tako sovražno pogledajo, da me kar mine prodajati. Po svoje jih lahko razumem, saj se to dogaja predvsem zaradi nekaterih, ki sicer tudi prodajajo, še bolj pa s pomočjo revije žicajo in so najverjetneje do strank vsiljivi in nesramni. Zato vas, cenjene stranke, prosim, da vsaj nas, ki poskušamo pošteno zaslužiti kakšen evro, ne mečete v isti koš. Prodajam revijo, pišem članke in obenem iščem službo, ki bi mi zagotovila redni dohodek. Upam, da jo bom kmalu našel, saj mi takšno življenje prav nič ne diši. Vsak mesec se mi zdi, da je s prodajo vse slabše. Ampak tudi ko bom našel delo, bom še vedno zvest vam, ki radi berete moje članke. Hočem reči, da bom v prostem času še vedno redno pisal in prodajal.

Igor X

SREČA

Pojmi o sreči se razlikujejo. Nekdo ni srečen, dokler ne sestavi aparata za pripravo žvrikljev, nekdo drug pa ni srečen, dokler ga definitivno ne pokvari. Eden je srečen samo, če obrede ves svet, drugi pa, če ga nikamor ne vlečejo. Eden si čestita, ko mu uspe postati bogat, drugi, ko vse zapravi.

Bistveno je, da nikomur ni dolgčas. Ali da mu ne bi bilo. V dolgčasu uživajo morda samo budisti. Jasno, gledano s strani. Zdi se, da imajo vsak dogodek za nekaj pretiranega. Nekaj, kar človeka vrže iz tira, iz prijetnega medlenja ob preprostih danostih. Življenje, pravijo, ni stvar za prehitavanje, saj boš na ta način pustil sebe za sabo. Ušlo ti bo življenje, ja, če boš lupil kompир z nervozo ali če boš dajal prednost sorti riža, ki se hitreje skuha. Ker kam, porokafiks, se ti pa mudi? A bi rad šel v lov za srečo? Na, tu jo imaš: primi ta pisik in si najprej čestitaj, da kaj takega sploh lahko držiš v roki. Vreden je težkanja in ogledovanja tudi v primeru, če ima luknjo. Ne, sploh če ima luknjo, si zasluži pozornost. Morda so si ga med sabo podajale cele generacije! Morda so milijoni ust žvečili hrano, skuhamo v njem! Pomislite tudi, čemu vse je bil priča in kolikokrat je komu priletel v glavo! Konec koncev pa, ali ga ni bolj pametno pokrpati kakor teči po novega?! Po novega ni bolje teči že zato, ker boš pozabil na pravilno dihanje, ki je osnova vsega. Ipko boš mašil luknjo ... Ma, ne, pardon. Predvsem dobro pretehtaj, na kakšen način jo boš zamašil. Mislim, če jo je sploh treba. Toda vtis o budistih kot omejenih in skopih malomeščanih je napačen. Sreče jim ne zagotavljajo samo pravilno dihanje, lonci in vrt ter trening blaženega nasmeška med globoko premišljenim polaganjem stopal po travici, ampak tudi urjenje v borilnih veščinah. In to brez krutosti oziroma strasti. No, strast je v redu, ampak obvladana. Nad nasprotnikom, ko je enkrat na hrbtu, se ne smeš izživljati. Vliješ mu stopljeni svinec v usta in kvit. Izživljati se smeš kvečjemu z žensko, ki pa je prav tako budistka, jasno, in v takem odnosu so spet zelo pomembne podrobnosti. Pomemben je proces. Pot je važna, ne cilj, kot pravijo. Zato so budisti in budistke, sploh sparjeni budisti, na koncu poti (pravzaprav potke, saj življenje gre naprej) toliko bolj srečni. Ja, najbrž je na tovrstnem budizmu res nekaj. Na tantrizmu pa še posebno. Nirvana zaživa, bi se tistemu lahko

reklo. En konstanten orgazem, ne? Z njim naj bi si človek na koncu (res koncu) zaslužil še posmrtno nirvano. Take površneže, ki so pili čaj na brzaka, dihali nepravilno (med sajenjem riža ali vlačenjem rikše), opraviли fuk med časom za malico in nato bolj goltali kot jedli (če sploh), pa čaka po ponovnem rojstvu (če imajo srečo) še enkrat ali večkrat vse isto.

Razen če se ne rodijo kje na Zahodu in povrh staršem, ki so seksali predvsem zato, da bi lahko svojemu otroku, ko odraste, prepustili uspešen obrat za izdelavo čokolade.

Zoran Hočevar

Že kar nekaj časa sodelujem s Kralji, teče pa že 15 leto odkar imam problem vsaj s stalnim prebivališčem, če ne še s čim drugim... Anekdoti bi lahko narisal in napisal nešteto, me je pa najbolj zadelo dejstvo, da kljub oglasu nisem prejel niti enega klica na temo, če mi lahko kdo odstopi karkoli od orodja za obdelavo zemlje, kar je moj sezonski vir zaslužka. Edina, ki mi je podarila 40 let stare vile, 2 lopati (da se med delom ne bova prepirala z najdražjo), motiko in grablje, je bila trgovka iz Hoferja v Mostah, ko sem ji to omenil med prodajo Kraljev ulice.

Prodajalec

POT

Vsak človek sam izbere si poti, saj v življenju veliko je poti! Vsak, vsak išče, išče, vsak lahko najde svojo pot v tem svetu zablod! Zato le zberi svojo moč, in pokazal ti bom svojo pot saj kakor on/a tudi ti, otrok, tudi moj si! Zato prošim, ne zatiskaj si več oči. Poglej v nebo in videla boš svojo srečno zvezdico, ki ustvaril sem samo zate posebej jo!

Tanč

STVARNOST LUTK

Lupina množic neprekinjeno in brez ustavljanja hiti svoji norosti naproti. Ne ustavljaj se, ne opazuj, ne razmišljaj. Brez vesti, brez

ponosa, brez tona človečnosti, brez misli, ki bi bremenile um. Brez sanj o prihodnosti. Brez smisla in brez obveznosti. Brez iluzij, ki bi kreirale vsaj na videz lepši jutri. Na policah stvarnosti pa se brezpogojno gojijo najlepši sni, povrhu se jih prodaja brez sramu, potrošniki pa jih kot po navadi nepremišljeno zgrabijo, brez obotavljanja.

Žigazaga

ANEKDOTE IZ PRODAJE

NATURALNA MENJAVA

Prodajal sem Kralje v okolici tržnice v BTC, ko mi je zakrulilo po želodcu in sem se pač odpravil za nosom, k stojnici, kjer prodajajo pečene piščance in podobne zadeve za potolažiti lakoto. Prav zahotelo se mi je pojesti kos piščanca in prodajalec je očitno opazil, da prodajam Kralje. Ponudil mi je sijajno kupčijo, ki sem jo seveda z veseljem sprejel. Zamenjal sem časopis za slastnega pečenega piščanca in goro pomfrija. To je bila imenitna menjava, ni kaj.

Polde

Med prodajo pred Hoferjem mi je najbolj ostalo v spominu, ko so mimo mene prišle tri deklce, stare približno 10 let. Šle so že mimo, potem pa so se vrnile in mi dale evro. Prav stisnilo me je pri srcu, v bistvu sem komaj zadrževala solze, ko mi je ena izmed njih rekla: »Le vzemite.«

Tanč

RESNIČNA 45

Po treh mesecih premora je zopet na vrsti ena izmed mojih anekdot iz podhoda Plave lagune. K meni pristopi nepoznana stranka in mi pravi: »Vi ste pa čisto drugačni od tistih nekaj vaših prodajalcev, ki jih vidim po centru, še zlasti pred Polikliniko.« Odgovorim ji, da bo pri meni vedno dobila Kralja, pri nekaterih pa se

bo morala zelo potruditi, da ga bo. Tokratna resnična je namenjena vsem strankam, ki morajo biti, ko vidijo prodajalca Kraljev, pozorne na to, ali ima izkaznico in tudi videz prodajalca. Med njimi je žal tudi nekaj takih, ki kršijo pravila, pa jim – v narekovaju – nihče nič ne more. Kot sem že omenil, se mora stranka sama odločiti, pri kom bo kupila našo revijo. Gospe sem tudi razložil, da je v časopisu naveden naslov našega društva in da lahko tudi ona napiše svoje mnenje o kakem pripetljaju v zvezi z nakupom časopisa. To pa seveda velja za vse stranke, ne samo za gospo, ki jo omenjam in ki je prišla do mene.

Roman

IZJAVA LETA

V vseh teh letih, odkar prodajam revijo, mi je v spominu najbolj ostala izjava nekega gospoda, ki je na mojo pripombo, da je alkohol smrt, odvrnil: »To je približno tako, kot če te nekdo ustrelji v glavo. Ko imaš luknjo v glavi, zapiha veter in od prepiha dobiš prehlad. Od prehlada pa na koncu umreš!«

Perice

KDOR MOLČI, DESETIM ODGOVORI

Včasih ko prodajam Kralje, se mi ne da odpirati ust ali pa se sam sebi zdim neumen, ko nonstop, kot pokvarjena plošča, ponavljam: »Dober dan, Kralji ulice.« Saj navsezadnje stojim na zelo vidnem mestu in če si pismen, boš vedel, kaj ponujam, tudi če ne črhnem nobene. Tako se mi je neki dan zgodilo, da sem prodajal, ne da bi rekel mu. Se je pa izplačalo! Včasih ko ponujam Kralje, ni skoraj nobenega učinka, tokrat pa so kar trije prišli mimo mene, vprašali za ceno in kupili Kralje, po mojem samo zato, ker jih nisem ponujal. Neka gospa je šla kar trikrat mimo mene, se v tretje ustavila, pohvalila mojo strategijo prodaje in mi dala 5 evrov za revijo. Včasih je bolje biti tiho, ne pa kot nekateri, ki preveč vsiljivo prodajajo (vsi vemo, kdo so) in s tem mečejo slabo luč na vse nas.

Marko Nakrič

POVEČAN RAJON

Prodajam na stalnem mestu pred Intersparom Vič, ko se pred mano pojavi varnostnik, ki mi je pred kratkim dovolil, da prodajam le pred enim od sicer treh vhodov. Izkazalo se je, da se je name obrnil zato, ker me je želel premestiti pred drug vhod, oziroma mi je predlagal, naj krožim med vsemi tremi (malo prodajam tukaj, malo tam). To me je malce zbegalo, saj mi je ta isti nedavno dal navodilo, da prodajam izrecno le pred enim vhodom. Sem pa prišel do zaključka, da predlog v bistvu sploh ni slab, saj imam s tem malce povečan rajon in se počutim kot pravi mali zmagovalec, ali rečeno v političnem žargonu imam kot edini prodajalec tam »prodajno imuniteto.«

Milan K.

Med prodajo pred Hoferjem po sorazmerno dolgem in, kar se prodaje tiče, brezplovnem času, pristopi gospa srednjih let. Ponudim ji Kralje in izroči mi 10 €. Odvrnem ji, da žal nimam nič drobiža, in se za vsak slučaj pozanimam, če morda pri sebi res nima evra drobiža, na kar mi odvrne: »Kar pustite!« Zahvalim se ji kot papiga, torej kar dvakrat. Tokrat ponavljam zahvalo še v tretje, saj me je res več kot samo presenetila.

Tanč

Že prilično dolgo sem stal v centru Ljubljane, in bolj trda mi je predla, če bi sodil po tem, koliko sem prodal v teh nekaj urah. Po malem sem že izgubljal upanje, da se bo obrnilo na bolje, potem pa je v bližini Mc Donaldsa prišla do mene skupina razposajenih mladeničev. Takoj sem presodil, da so športniki in v resnici so bili nogometaši. »Kaj je legenda?« so me ogovorili in me obstopili. Začeli so odpirati denarnice in bogato preplačali en sam časopis, saj sem zanj dobil 10 €, zato sem jim enega še podaril. Časopis namreč ni samo miloščina, ampak naš izdelek. No, ko so se fantje vrnili iz Mc Donaldsa, je bilo še bolje, očitno so bili siti in dobre volje, tako da me je zasula še druga runja darožljivosti. Kar se časopisa tiče, so rekli naj ga kar obdržim zase. Iz tega sem potegnul koristen pouk. Tudi če se tako slabo kaže, bo slej ko prej bolje.

Danilo

BARVE ULICE — RAZSTAVA BREZDOMCEV

Dogodek je 23. 3. ob 19.30 potekal v knjižnici Šiška v prisotnosti vseh pomembnih in zaslužnih akterjev, od avtorjev, sponzorjev in članov društva do obiskovalcev, seveda pod budnim vodstvom naše mentorice Laure. Ta je razstavo postavila s pomočjo predstavnika razstavnega hrama Janeza Sedeja. Razstava je vključevala mojstrovine Danila, Marjana, Bude, Gadafija, Robija in Laure ter še nekaj umetnikov, t. i. padalcev, ki se občasno pridružijo našim kreativnim delavnicam, ne smem pa pozabiti niti na Kralja O' Toneta in Marjana Černigoja, ki sta slike lično uokvirila, da so dobile še bolj sijočo podobo. Nove slikarske smernice so bile nakazane na upodobitvah na platnu, papirju, na kamnih iz kamene dobe, teme pa so bile prosto po Prešernu. Določen pečat so dali razstavi tudi predhodni ogled Etnološkega muzeja, kraj razstave ter seveda sodobni umetniški trendi, čeprav so jih razstavni eksponati presegle. Avtorje so oblegali navdušeni obiskovalci, kar pomeni, da so potekali edukativni,

foto: Tomislav Gruden-GTS

interaktivni razgovori, kritike so bile utišane, pogostitev pa je presenetila vse, vau! Med drugim so bili obiskovalci navdušeni nad nadrealističnimi podobami (in oblikami) figur na šahovnici, pri katerih potrebuješ kar precej domišljije, da ločiš kralja od kraljice, kmeta od konja, tekača od trdnjave. Razstava je bila na ogled do 16. aprila, kmalu pa bo spet kakšna priložnost za ogled naših del.

(Razposajeni) Arne

LEPOTE LITVE

foto: MG

Študentka iz Litve, ki sem bila na Kraljih ulice na mednarodni študentski izmenjavi, sem 14. 4. v prostorih dnevnega centra predstavila svojo deželo. Prišlo je kar nekaj ljudi, ki redno zahajajo v dnevni center in so očitno več kot radi prisluhnili moji predstavitvi. Ta je med drugim zajemala opis kulinarčnih dobrot in pijače, načina oblačenja in narodnih plesov, po katerih smo prepoznavni, prav tako pa smo poznani po košarki in pivu. Razvila se je prav prijetna debata, v kateri smo

primerjali obe deželi, Litvo in Slovenijo, in našli skupno šalo; če na cesti naletiš na človeka, ki se smeji, je ali pijan ali pa tujec. Državljeni Litve se podobno kot Slovenci pogosto pritožujejo nad vlado. Poslušalci pa so me presenetili s podatkom, da pri njih med zimo zapade do meter snega, včasih celo več. Tega namreč v naši deželi ni.

Dovile Gatautaite

PROJEKT VREČKA NA VREČKO

Na sončno sredo, 6. 4., smo se Kralji ulice, Darko G., Igor G., Danijel K., Petra B. in Klavdija K., udeležili projekta Vrečka na vrečko, ki ga izvaja društvo Ekologi brez meja. Namen projekta je opozoriti širšo javnost na problem čezmerne uporabe plastičnih vrečk in nepravilnega ravnanja z njimi. Samo za informacijo: po nekaterih podatkih naj bi odrasel prebivalec Slovenije na leto v povprečju porabil 130–150 plastičnih vrečk. Točno opoldne smo se z Urško, ki je vodja projekta, ter prostovoljko Barbaro zbrali v Rogu, kjer je skladišče plastičnih vrečk. Naša naloga je bila narediti njihovo selekcijo, od uporabnih (tanjših vrečk) do neuporabnih (debelejših). Iz uporabnih bodo umetniki izdelali spalne vreče, šotore ter raznovrstno izolacijo za brezdomce, neuporabne pa bodo šle v reciklažo. Kljub napornemu delu in veliki gori plastičnih vrečk, ki nas je pričakala ob prihodu, smo se med delom zabavali in jih razmeroma hitro, v dveh urah in pol, prebrali. Naši občutki ob tem se najbolje izražajo skozi izjave udeležencev:

DARKO G.: Imel sem se lepo, saj je bilo lepo, sončno vreme. Zelo sem užival v prebiranju vrečk.

IGOR G.: He, he samo pametno in lepo. To je to.

DANIJEK K.: Takšen način udejstvovanja, ločevanje uporabnih vrečk od neuporabnih, se mi zdi zelo v redu. Rad bi se udeležil tudi prihodnjih projektov, ko se bo izdelovalo spalne vreče.

foto: Klavdija Kerpž

PETRA B.: Ideja uporabnega recikliranja vrečk se mi zdi super in komaj čakam, da vidim končne izdelke. Z veseljem se udeležim še kakšne prostovoljne akcije zbiranja in izdelave.

KLAVDIJA K.: Posebna pohvala gre vsem Kraljem ulice, ki so se prostovoljno udeležili te akcije in so večji del prispevali k temu, da bomo lahko jeseni izdelovali in občudovali umetnine iz plastičnih vrečk.

Klavdija K.

FABULA 2011, KRALJI ULICE: MED PISANJEM IN PROSTOVOLJSTVOM

V okviru literarnega festivala Fabula, smo se na sončno sredo, 13. 4. odzvali povabilu organizatorjev, da jih obiščemo v Trubarjevi hiši literature in sodelujemo na okrogli mizi. Ponudila se nam je imenitna priložnost predstaviti delovanje društva Kralji ulice, predvsem istoimenskega cestnega časopisa, s poudarkom na prostovoljstvu (upoštevajoč dejstvo, da je letošnje leto namenjeno prav temu). Moderatorica Manca Košir je vodila živahen in v vseh pogledih pester pogovor z gosti z naše strani: Špelo Razpotnik, ki je povedala nekaj o ideji in entuziastičnih začetkih časopisa, ter Lauro Ličer, ki je predstavila Univerzo pod zvezdami, predvsem kreativne delavnice, ki jih vodi, in ustvarjalno energijo, ki tam veje.

Nikakor pa ne smemo izpustiti obeh avtorjev člankov; legendo Črtomirja Clonskega in pisca Lojzeta Smoleta. Prvi je plastično opisal kako in kaj ga je potegnilo v vrtinec ustvarjanja za časopis, drugi pa je osvetlil še aspekt prostovoljstva na osnovi lastne izkušnje, saj ne deluje le kot avtor pesmi in prispevkov o dogodkih, temveč je deloval tudi kot prostovoljec v večih nevladnih organizacijah. Za konec smo poslušalcem zaupali še vsebino aprilskih Kraljev, potem pa je bila na vrsti debata. Skratka, bilo je prijetno, zabavno in informacij polno dopoldne.

MG

NOGOMETNI BOJI NA PEDAGOŠKI FAKULTETI

V soboto, 26. 3. je potekal turnir štirih ekip, katerega organizator je bil Azilni dom. Šlo je za turnir v malem nogometu, ki je potekal na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, začel pa se je ob 10h. Na njem so se pomerili: ekipa Kraljev ulice, Veseli ventilčki, Fertig del in organizator turnirja, Azilni dom. Prvo tekmo smo začeli Kralji, ki smo se pomerili z ekipo Azilnega doma. Vsaka tekma je trajala dvakrat po deset minut, vse po vrsti pa so bile zelo napete in zanimive. Skupna

značilnost vseh je bil nizek rezultat ali rečeno drugače – sila majhno število doseženih golov. Ne glede na borni izkupiček golov pa je bilo druženje prijetno, pogostitev pa prav takšna. Prvo mesto je zasedla ekipa Veselih ventilčkov, drugo Fertig del, tretje ekipa Kraljev ulice, četrto pa ekipa Azilnega doma. Kralji ulice se organizatorju turnirja najlepše zahvaljujemo za odlično izvedbo, obenem pa jih z veseljem vabimo na naslednji turnir, ki bo v naši režiji. Naj za ilustracijo

foto: Kristina

dodam, da sem se na turnirju šestkrat zaljubil (v navijačice). Pa ne vzemite preveč resno – hec pač mora biti.

Športni poročevalec Darko

RAZNOVRSTNOST MOTIVOV IN TEHNIK

foto: MG

Konec aprila smo v dnevnem centru spet zamenjali slike na stenah, tokrat smo fotografije nadomestili z risarskimi in slikarskimi deli Marijana Č., ki sicer zavzeto sodeluje v naših kreativnih delavnicah in se skupaj z nekaterimi entuziasti s svojimi stvaritvami sočasno

predstavlja tudi v knjižnici Šiška. Verjetno je imeniten občutek razstavljati na dveh krajih hkrati. No, povprašali smo ga, kaj mu to pomeni.

Od kod tvoja želja po risanju in slikanju in kaj ti tovrstno ustvarjanje pomeni?

To je kot navdih. Zgodi se mi nekaj dobrega ali slabega, opazim tudi kaj zanimivega ali novega in spontano moram to preleteti na papir. Ustvarjanje je zame izražanje notranjih občutkov, saj začutim potrebo z barvami prenesti podobe na papir. Pomeni mi popolno sprostitev notranjega boja duha in misli. Svoje ustvarjanje nerad ocenjujem, to raje prepustim drugim.

Kako izbereš motive in s čim najraje ustvarjaš?

Motive izberem največkrat spontano, čisto po naključju; nekaj pač opazim v okolici ali pa na osnovi lastne fantazije oziroma se spomnim določenega trenutka. Neko sliko sem narisal tako, da sem s črtami povezoval like, kar

najraje počnem. Včasih na podlago nanašam barve in sproti spontano oblikujem motiv. Seveda pa je dostikrat vse odvisno tudi od materiala, ki ga imam na razpolago (tuš, kemični svinčnik, tempera, akril, flomastri, ...).

Imaš morda katerega vzornika?

Vzornikov nimam, sta mi pa od vseh najbolj všeč oziroma občudujem Leonarda da Vincija in Picassa.

Si stalen gost naših ustvarjalnih delavnic, eden redkih, ki pride vsakokrat, brez izjeme. Kaj te najbolj pritegne?

Rad prihajam, ker vedno ustvarjamo kaj novega, iz različnih materialov in ker se ta čas posvetim izključno ustvarjanju in ob tem pozabim na težave. Tu se odklopim in napolnim z novo energijo.

Pa še tvoj moto:

Bodimo vsi zdravi in zaljubljeni!

MG

V prvi polovici meseca aprila je potekal poostren nadzor uslužbencev notranjega ministrstva nad kolesarji. Ker se je začela kolesarska sezona, je to povsem razumljivo. Tudi sam sem doživel bližnje srečanje s trdo roko zakona in bi vam na kratko opisal ta dogodek. Po končani službi sem se usedel na bicikel in se s hitrostjo polža po pločniku zapeljal na 20 m oddaljen prehod za pešce. Opazila sta me dva policista, ki sta se slučajno srečala in klepetala, kar je povsem človeško in me ne moti, vendar nista bila skupaj v patrulji (eden peš & en kolesar). Ko sta me opazila, sta mi začela mahati, naj se jima pridružim. Po izkazu verodostojnega dokumenta, sta mi razložila, da sem se vozil po pločniku in, ker na pločniku nisem potiskal kolesa ob sebi, namesto vožnje na njem, sta mi pojasnila, da sem prekršil zakon o varnosti cestnega prometa. Seveda sem poskušal razložiti, da sem hotel samo čez cesto, toda ker nimam imunitete ali privilegijev, sta mi grešniku izdala kazen v višini 40 evrov. Ker veliko bicikliram in sem spoznal, kako hitro profiji potegnejo kuli, sedaj teh 20 m kolo potiskam. Ta dogodek mi je dal misliti, kajti kolesarska infrastruktura, ki jo premoremo, nam povzroča ogromno težav pri vožnji upoštevajoč cestnoprometne predpise, v glavnem je bolj v stilu; znajdi se kakor veš in znaš. Zdaj gor, zdaj dol s kolesa, malo potiskanja, več slaloma, nekaj free-styla, vožnja med ovirami itd. Nočem biti preveč negativen, saj je stanje boljše kot je bilo, vendar bi mestni šerif in njegovi namestniki lahko zadevo izboljšali, sploh sedaj ko si bomo lahko predvidoma še pred poletjem za eno uro brezplačno izposodili kolo (pozor "oko sokolovo" bo zagotovo v igri), druga ura bo vredna evro, tretja dva evra, od četrte ure naprej pa je cena za uro štiri evre. Če uporabnik kolo vrne v roku ene ure, si ga lahko po petih minutah zopet izposodi zastonj. Predviden je tudi letni abonma za ceno treh evrov, ter tedenska izposoja v vrednosti evra, vendar mora uporabnik predložiti pooblastilo o prenosu sredstev v višini 350 evrov, katero je unovčljivo v primeru poškodbe kolesa ali odtujitve le-tega. Po podatkih iz tujine, si uporabniki najpogosteje (95%) kolo izposodijo za čas ene ure. Na 30 postajah, oddaljenih približno 400 metrov, bo na voljo okoli tristo koles, ki naj bi bila vzdržljiva in izdelana posebej za ta namen. Na voljo bodo meščanom, turistom in ostalim obiskovalcem mesta. MOL in družba Europlakat, ki bo skrbela za postavitev in upravljanje sistema, sta zaključila pogajanja in bosta v kratkem podpisala pogodbo za obdobje 15-ih let. Postaje bodo razporejene po širšem središču Ljubljane, kjer bodo na voljo tudi informacije o ostalih terminalih in številu koles, ki so še na voljo. Poleg veljavnega osebnega dokumenta, mora uporabnik navesti tudi podatke o banki, saj se plačilo prijavnine in vožnje vrši preko bančnega nakazila. Uporabnik ob registraciji prejme kup kod, ki mu omogočijo uporabo (4 mestno PIN kodo, 9 mestno kodo za dostop in 12 mestno kodo za aktiviranje). Menda smo korak bliže postati mesto, ki je prijazno kolesarjem. Toda, vrnil bi se na pomanjkljivo infrastrukturo. Kolesarske steze so v veliki meri prekratke, večina jih je prekinjenih in oblečenih v količke, ker bi bile drugače zaparkirane in zapolnjene z avtomobili, kot je to v navadi, kjer le-teh ni. Speljane so čez avtobusna postajališča, robniki niso prirezani, pozorni moramo biti na voznike motornih vozil, ker je premalo ogledal na nepreglednih križiščih in te zlahka spregledajo, kolesarskih poti ni zadosti, zato se vozimo tudi po pločniku, čeravno je

bolje voziti ob desnem robu cestišča. Do kršitev predpisov prihaja tudi zaradi naštetih razlogov. Koristilo bi, če bi imeli pajkov pogled na svet, vendar ga nimamo, zato moramo biti non-stop pozorni na dogajanje okoli nas. Alora, treba je urediti kolesarsko infrastrukturo. Če bomo izkašljali 1,8 milijona evrov za vzpostavitev sistema izposoje, bi lahko nekaj denarja namenili tudi za izboljšanje razmer za uporabnike le-tega, navsezadnje si MOL želi doseči 20% udeležbo kolesarjev v cestnem prometu. Dober primer vzpostavitve sistema izposojevalnice koles je Pariz. Nadgradnja sistema s tehnološko izpopolnjenimi kolesi Velib, je mestnim očetom prihranila marsikatero težavo, ki jih je pestila v preteklosti. V kratkem nameravajo začeti z izkoriščanjem električne energije, ki se proizvaja med poganjanjem kolesa. Če sešteješ 20.000 koles, ki so v obtoku, je jasno, da to ni zanemarljiva številka in, da bo pripomogla k čistosti mesta. V Ljubljani, ki je razmeroma majhna, je kolo praktično in okolju prijazno, ter poceni prevozno sredstvo, zato je bil že skrajni čas, da se pridružimo drugim evropskim mestom, ki že lep čas spodbujajo ljudi k večji uporabi koles v cestnem prometu. Ob neupoštevanju predpisov pa vas lahko doletijo zajetne kazni. Poglejmo kako visoke so. Policija najpogosteje sankcionira vožnjo v nasprotni smeri po kolesarski stezi, kazen znaša 120 evrov, enaka kazen sledi ob prečkanju semaforja pri rumeni luči ali prečkanju prehoda za pešce, ne da bi pri tem sestopili z kolesa. Če prevozite rdečo luč, je globa 250 evrov. Uporaba telefona med vožnjo, parkiranje kolesa, tako da ovira druge in vožnja v napačno smer po enosmerni ulici bo sankcionirana s 40-imi evri. Če ne vozite po kolesarski stezi ali ob desnem robu cestišča boste lažji za 80 evrov, enako boste plačali, če med vožnjo spustite krmilo, se vozite vstric z drugo osebo, dvignete noge s pedala, vlečete ali potiskate drugo vozilo, prevažate predmete, ki vas ovirajo, nimate luči ali vozite druge. Prevažate lahko samo otroka do osem let in še to samo na posebnem sedežu, ter obvezno z čelado. Vinjen kolesar bo pljunil od 180 do 950 evrov, odvisno koliko bo napihal. Najpogostejši vzroki za prometne nesreče, katerih povzročitelji so kolesarji pa so; nepravilna smer in stran vožnje, neprilagojena hitrost in neupoštevanje pravil o prednosti. Bodimo odgovorni, poskušajmo spoštovati čim več predpisov, predvsem pa širimo kolesarsko zavest med ljudmi. Za konec pa, priskrbite si kvalitetno ključavnico - saj najbrž jo že imate, ne?

Jean

Foto: Maja Vrhnič

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

KaM? DEFINITIVNO NAPREJ!

monika.buhancic@kraljiulice.org

Od vseh mesecev, ki so za menoj od leta 2007, ko sem prišla h Kraljem ulice, je ravno ta mesec najboljši. Zakaj? Ker se je zgodilo ogromno lepih stvari. A da ne zaidem s poti, bom začela kar na začetku. Projektna skupina, ki se je srečala v Kopru in so jo sestavljali člani OZRK, CSD, ZVZ, Karitasa, društva Svit in Kraljev ulice ter predstavnik slovenske policije in zdravstva, je končno dosegla, da so brezdomni dobili svoje zavetišče. Sama nisem zagovornik tovrstne pomoči, saj nima večjega efekta na socializacijo brezdomnih in ima zgolj eno samo vlogo, ta pa je – nudenje prenočišča. Da ne bo pomote – vsekakor mislim, da brezdomni nujno potrebujejo prenočišče in je pravično, da se jih s ceste da pod streho, kjer lahko prespijo v dostojnih razmerah, pa vendar se mi zdi, da bi bila zgolj celostna pomoč in samopomoč smiselna in plodna, pogoj za to pa sta dnevni center in nočno zavetišče. Sedaj ko je od odprtja zavetišča v decembru minilo nekaj mesecev, lahko naredimo prvo mini statistiko, in ta je sledeča; v januarju je bilo zabeleženih 280 nočitev, v februarju 180 in prav toliko v marcu. Kapaciteta prenočitev je največ 12 oseb na noč. Zemljišče za zavetišče v bližini glavne avtobusne postaje je zagotovila Mestna občina Koper, prav tako je poskrbela za stroške najema dveh zabojsnikov, ki na mesec staneta 212 evrov. Zavetišče je odprto od 20. do 8. ure zjutraj, za varnost skrbi varnostnik, podporo brezdomcem pa ponuja sodelavec OZRK, ki se je za to usposabljal v ljubljanskem zavetišču. Prav tega sodelavca sem imela čast spoznati. Triindvajsetletni Toni Bračnanov je name naredil ogromen vtis in že ob prvem srečanju sva ugotovila, da imava veliko podobnih želja in

ciljev na področju sociale in mladine v Kopru. Toni je predsednik društva KaM (Klub aktivne mladine) in je nekakšen vajenec pri Marku Breclju, gospodu, za katerega mislim, da ga ni treba posebej predstavljati (saj veste, to je tisti Marko, ki je soustanovil rock skupino Buldožer, v kateri je deloval kot pisec večine besedil in pevec, vedno pa je ostal kantavtor predvsem kritičnih besedil. Zdaj pa je skoraj 60-letni gospod predvsem dolgoletni vodja koprškega Mladinskega in kulturnega centra (MKC) ter Društva prijateljev zmerne napredka (DPZN) in ostaja kritik malomeščanskih (ne) vrednot ter družbe. Za več informacij o delovanju in prireditvah pa svetujem obisk njihove spletne strani na www.dodogovor.org). Da nadaljujem ... S Tonijem sva se dogovorila za srečanje ob kavi, na katerem sva se pogovorila o vsem mogočem, najbolj pa sva poskušala uskladiti misli proti cilju, da bi Kralji ulice končno prišli do svojega prostora za dnevni center tudi v Istri. Nekaj dni zatem smo se srečali tudi z vodjo MKC, že omenjenim Markom Brecljem. Marka poznam že 20 let in vedno me je znal presenetiti s svojimi upori proti napakam v družbi in mislila sem že, da sem pri njem vajena vsega. Popolna zmota. Srčno nam je odprl vrata svojega drugega doma in za namen dnevnega centra ponudil toaletne prostore, recepcijo, dvorano in balkon, na katerem je tudi delujoči štedilnik za pripravo toplih napitkov za brezdomne. Prav tako je ponudil finančno pomoč, glede na to, da bomo na začetku bolj ali manj brez denarja in bomo delovali na prostovoljni bazi. Ne smemo pozabiti, da nam prostore daje povsem brezplačno. Sedaj je vse odvisno od Ljubljane in odgovornih pri

Kraljih ulice. V kratkem se bom udeležila sestanka na Kraljih in upam, da se nam bo uspelo dogovoriti za vse potrebno, da bi dnevni center za brezdomne osebe končno zaživel tudi v Kopru. Iskreno se zahvaljujem za ponujeno pomoč in vso podporo predvsem Marku Breclju, Toniju Bračnanovu in celotnemu DPZN. Držimo pesti, da bomo enkrat po 20. aprilu ob 8. uri in 30 minut prvič odprli svoja vrata. Brezdomnim bomo za začetek ponudili tople napitke, malico, dostop do interneta (iskanje zaposlitve in različnih informacij), pomoč pri pisanju različnih vlog, prošenj in pritožb, vzpostavili bomo distribucijo časopisa Kralji ulice, nudili bomo tudi svetovanje brezdomnim, ko pa bomo bolje spoznali specifične potrebe in želje istrskih brezdomnih, bomo temu primerno izoblikovali program in uvedli potrebne projekte. Toliko se je zgodilo v zadnjem mesecu dni, da se poletja še nikdar nisem tako zelo veselila. Komaj čakam svojo naslednjo kolumno, torej poročanje o dogajanju glede dnevnega centra v Kopru. Pa naj še kdo reče, da maj ni mesec ljubezni. Jaz sem je deležna ogromno. Poroka med Kralji ulice in društvom KaM mora uspeti. Držite pesti za nas,

vaša Biba

KaM
Klub Aktivne Mladine

017
KRALJI
ULICE

EKONOMISTI SO TEOLOGI BOGA DENARJA

JURIJ KUNAVER

NAJAMEMO STANOVANJE

Drage bralke in bralci,

v društvu Kralji ulice od leta 2008 izvajamo program nastanitvene podpore, ki je prvi tovrsten program v Sloveniji. Gre za program, ki dolgotrajno brezdomnim ljudem nudi nastanitveno, obenem pa tudi celostno individualizirano strokovno podporo za premostitveno obdobje leta in pol. Namen programa je, da se ljudje postopoma bivalno osamosvojijo, si uredijo življenje in spet lahko postanejo aktivni člani skupnosti; stanovanje in strokovna podpora ob njem pa je osnova za vse to.

(več o programu si lahko preberete na domači strani društva: <http://www.kraljiulice.org/kaj-delamo/nastanitev>)

Program izvajamo v stanovanjih, ki smo jih najeli na prostem stanovanjskem trgu. Z lastniki enega izmed stanovanj bomo konec maja primorani prekiniti naše sodelovanje, saj so stanovanje prodali. V nadaljevanju lahko preberete pismo, v katerem omenjeni lastniki opisujejo svoje izkušnje z društvom kot najemnikom. Ker nadomestnega stanovanja še nismo uspeli najti, vas pozivamo, da nas čim prej kontaktirate v kolikor imate štirisobno stanovanje, ki bi ga bili pripravljeni društvu oddati za daljše obdobje (od meseca maja naprej). Za več informacij nas lahko pokličete na 030 323 304 ali nam pišete na naslov: maja.kozar@kraljiulice.org. Za prijaznost se vam vnaprej lepo zahvaljujemo.

Maja Kozar

NAJEMODAJALCI IN »KRALJI ULICE«

Leta 2009 sva se z možem odločila, da oddava v najem najino 4-sobno stanovanje. Po objavi oglasa na internetu se je javilo kar nekaj interesentov, na koncu pa smo se dogovorili, da oddamo stanovanje društvu. Kateremu društvu, pa ob ustnem dogovoru z možem nisva natančno vedela.

Dogovorjenega dne smo se dobili pri nepremičninski posrednici, da uredimo vse za podpis pogodbe o najemu. Lahko si samo predstavljate »šok« mojega moža, ko je izvedel, da je to Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev »KRALJI ULICE«. Njegova prva reakcija je bila: »Kaj, a zdaj bodo pa »klošarji« stanovali v našem stanovanju?«

Takoj zatem je sledil zelo temeljit pogovor z nepremičninsko agentko, ki nama je natanko razložila njene izkušnje z »normalnimi« najemniki in s »Kralji ulice«. Mene je takoj prepričala, seveda pa sem morala sama še malo »pritisniti« na moža. Predvsem v smislu, da tako ali tako nič ne izgubiva, če pač ne bova zadovoljna, bova odpovedala najemno razmerje in konec. Natanko so nama razložili, kako poteka najem – od tega, da imajo najemniki stalne kontrole vodstva društva, do tega, da so tu ljudje, ki so zaradi različnih življenjskih težav pač ostali brez stanovanja, pa do tega, da so to popolnoma normalni ljudje, ki hodijo v službo, plačujejo stroške itd. Odločila sva se za oddajo in rezultat: ZELO POZITIVEN!

Najemniki so mirni, čisti, urejeni, kulturni, in najpomembneje za bodoče najemodajalce – zelo redni plačniki. V več kot 2 letih nikoli niso zamudili z plačilom najemnine, vse stroški so bili redno plačani, ob vsakem našem obisku je bilo stanovanje urejeno, čisto, stanovalci pa ljubezni in kulturni.

Vsak najemodajalec si lahko le želi takšne najemnike.

In zakaj stanovanja ne oddajamo več – preprosto, zaradi investicij smo se odločili, da stanovanje prodamo. In rada bi poudarila, da mi je kar žal, ker smo morali odpovedati najemno pogodbo. Pa še to, imava 2 odrasla otroke, ki sta bila ob vesti, da bova stanovanje oddala »Društvu Kralji ulice« izredno pozitivno presenečena in ponosna na svoje starše, ker sva se tako odločila. Njuna reakcija je bila: »Starci, glavni ste. Zelo lepo od vaju, da sta pripravljena pomagati nekomu, ki je pač imel smolo v življenju. S tem nama dajeta upanje, da bova tudi midva morda kdaj v življenju potrebovala pomoč in nama jo bodo drugi ljudje z več »sreče« ponudili. » In res je, ponosna sva.

logo oblikovala: Matilda M. Dobro

018
KRALJI
ULICE

Vsakemu bodočemu najemodajalcu zato polagava na srce: ne bojte se »stigmatiziranega mnenja« da so »klošarji« nekaj slabega, da bo vse uničeno.....Res je, da jih ostali stanovalci težko sprejmejo, a to se sčasoma uredi in nihče nima več pripomb. Zato želiva vsem, ki delajo v društvu še naprej toliko elana, dobre volje, srčnosti in predvsem uspeha pri njihovem delu. Naslov in telefon je v društvu, na željo dovoljujeva, da se posreduje eventualnim interesentom, ki bi želeli oddati stanovanje v najem. LP,

Žal - Bivša najemodajalca

IME NAM JE TELEPORT - 3. POROČILO URBANIH BRAZD

Prvo kolo so mi kupili starši pri štirih letih. Prej sem imel sestrino kolo, ki je bilo zame preveliko. Tako zelo sem si ga želel voziti, da sem ga ves čas porival in tekkel ob njem. Nekega petka me je pred blokom čakalo kolo, ki je imelo zraven še pomožna kolesa. Ves vikend nisem jedel, skoraj bi pozabil spati, vozil sem se kot nor in kolesca so do nedelje sama odletela. Postal sem kolesar, brez pomožnih kolesc. Že v vrtec sem se večkrat pripeljal sam. Čelade za otroke takrat še niso bile obvezne. V tretjem razredu sem tik pred revolucijo gorskih koles dobil cestno kolo znamke Puch. Kolesarski izpit mi ni delal posebnih težav. Se pa spomnim, da so težke izpitne pole marsikoga odvrnile od nadaljnega kolesarjenja. Prvi neuspeh v življenju, povezan s kolesom, je doletel mojo sosedo. Enostavno ni zmogla vseh tistih zahtevnih manevrov, kot so si jih predstavljali učitelji, člani Sveta za preventivo v cestnem prometu in policija. Vsekakor pa je bilo kolo za otroka v osemdesetih osnovno prevozno sredstvo in igrača. Bilo je nekaj, kar je po definiciji imel vsak. Igrišča blokovskih naselij so nas bila polna in kolesa so bila del nas. Starejši so avtomobile čez vso sosesko vozili po poljze. Nikjer ni bilo potrebe po kolesarski stezi, pasu ali kakšnem semaforju. Če ne verjamete, si vsaj za ilustracijo pogledajte film Sreča na vrvi. Blokovska naselja, polna razigranih otrok, starši pa zgolj občasno pokukajo na njih čez balkon. Danes si kot oče triletnice skoraj ne morem predstavljati, da bi jo samo pustil na dvorišču. Ne vem, kako bo sploh možno, da bi do 5. razreda šla sama v šolo. Avtomobili so se v 20 letih povečali. Sami dizajnerski presežki svoje dobe. Živimo v deželi z močno razvito avtomobilsko kulturo. Ceste so polne novih avtomobilov. Zadnja leta so še posebej na pohodu terenci. Ljudje jih večinoma uporabljajo zaradi boljšega počutja. V mestih jim pridejo prav predvsem za to, da zapeljejo na robnik in parkirajo na pločniku. Ker sem pojave nepravilnosti vselej dokaj hitro zaznaval, sem tudi razvil neki notranji občutek za empatijo do drugega. Ta občutek me je v življenju gnal skozi aktivizem različnih skupin, ki so se borile za pravice najbolj odrinjenih posameznikov naše dobe, do trenutka, ko sem se neke na sredini faksa odločil, da ga bom tudi dokončal. Ker mi je šla ozkoglednost in staromodna miselnost mnogih kolegov, prometnih

inženirjev, pogosto na živce, sem ves čas iskal neko iskrico, ki bi znala povezati moj aktivistični duh z nastajajočim inženirjem. Projektiranje krožnih križišč me ni zanimalo, prav tako so me izčrpavale nenehne debate o tem, kaj vse bi moralo biti, pa ni. Nekaj časa sem kolege prepričeval o uličnih diverzantskih akcijah, kjer smo na javnem parkirišču za pol dneva iz enega parkirnega mesta naredili dnevno sobo, vendar te celo enkratne akcije iztrošijo. Prava iskrica se mi je pojavila šele, ko sem postal predsednik Mariborske kolesarske mreže. Združitev aktivističnega duha in inženirskega telesa v eno samo točko – kolo. Ta najpopolnejša človeška iznajdba, preprosta, trajnostna in univerzalna, me je povezala s samim sabo. Z zgodovino svoje prve socializacije, prvega kontakta z okolico in prve interakcije v prometu. Velikokrat razmišljam o razlogih, zakaj ljudje kolesarijo. Ker razmišljam racionalno, se mi v prvo vrsto postavljajo klasični racionalni odgovori: za zdravje, za okolje, za rekreacijo, za zabavo itd. Vendar pa so poleg teh razlogov lahko nekateri prav banalni in iracionalni. Statusni simbol na primer, je bil zame vedno iracionalen motiv. Nikoli mi ni bilo jasno, zakaj se toliko ljudi vozi z avtomobilom v 300 metrov oddaljeno gostilno. Je bila ta njihova odločitev sprejeta racionalno ali iracionalno? V družbi, kjer kraljujejo avtomobili in se lahko z njimi pripeljemo res kamorkoli, so odločitve za vožnjo s kolesom ali pešačenje resda racionalne, vendar z vidika večine prepoznane kot nenormalne. Zame je izziv naslednji. Kako doseči, da se bodo ljudje brez premisleka najprej odločili za vožnjo s kolesom in da bo to njihovo početje z vidika večine prepoznano kot nekaj povsem normalnega? Debate o kolesarjem prijaznih razmerah se največkrat začnejo in končajo pri infrastrukturi. Ta je tista, ki pogojuje obnašanje ljudi. Soseske s površinami za mešan prometni režim se zelo razlikujejo od sosesk s štiripasovnimi vpadnicami. Včasih je za kvaliteto bivanja in večje zadovoljstvo prebivalstva pomembna že sekunda več na semaforju. En sam prometni znak lahko nekemu reši življenje. Izvirni greh slabe infrastrukture za pešce in kolesarje v Sloveniji tiči v prejšnjih desetletjih, ko so se zaradi naraščajoče motorizacije razvijala tudi orodja, pristopi, tehnologije in paradigme o načrtovanju prometa. Tej doktrini bi

foto: Josip Rotar

lahko rekli, da je avtomobilom prijazna. V novem času prihaja v ospredje miselnost o prometnem načrtovanju, ki je v prvi vrsti prijazna do ljudi. In ravno v prihodnosti bo zagotovo še prihajalo do velikih razpok med tema idejama. Za enakost med različnimi ljudmi se mi zdi pomembno, da imajo možnost premikanja po prostoru tudi tisti, ki si ne morejo privoščiti avtomobila. Kadar kolesarim, imam najraje občutek svobode, da lahko na ulici srečujem ljudi, se z njimi pogovarjam, že na daleč pomaham prijateljem, kupim štruco kruha, sedim na klopi pod drevesom, razmišljam o vsakodnevnih stvareh, poslušam petje ptic in začutim mesto od blizu. V okviru Evropske prestolnice kulture in programskega sklopa Urbane brazde razvijamo tudi projekt Teleport – kolesarjem in pešcem prijazna skupnost. Zanima nas, kako obrniti trende avtomobilnosti v trajnostno mobilnost. S postopnimi koraki želimo ustvarjati razmere, da bi se ljudje pogosteje odločali za vsakodnevno uporabo kolesa ali hojo. Predvsem pa nam je izziv, da Maribor nekoč postane mesto, prijazno do kolesarjev, pešcev in ostalih šibkejših udeležencev v prometu. Naša ekipa bo spodbujala novo kulturo mobilnosti in samoumevni rutini premagovanja prostorskih ter časovnih dimenzij dodala nov smisel. Ime nam je Teleport.

Josip Rotar, Urbane brazde (Maribor 2012-EPK) / Mariborska kolesarska mreža

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osebni arhiv

NEZADOVOLJ(E)NA.SI

020
KRALJI
ULICE

20. obletnica plebiscitarne osamosvojitve in nastanka domače demokratične republike je vsekakor priložnost za samorefleksijo. Ocenostanja duha v državi. Kompas in krmilo na vsake štiri leta vsaj na prvi pogled nekoliko na novo začrtane ter popravljene smeri, po kateri pluje ta barka, ostajata v rokah politične izvršne in zakonodajne oblasti. Nekdaj socialistično-samoupravne, danes demokratično-pluralne. Jugoslovansko federacijo je nadomestila Evropska unija, načelo družbene samoobrambe in samozaščite pa poklicni vojaki ter vojaške baze za potrebe članic Nata. Osvobodila sta se tudi trg in gospodarstvo. Država Slovenija naj bi torej v teh dveh desetletjih nezaustavljivo napredovala. Tako kažejo politično-ekonomski kazalci in celo višina bruto družbenega proizvoda na posameznega prebivalca. Število nezadovolj(e)nih z vsakdanjim življenjem na tej strani Alp pa se kljub temu vztrajno veča.

Da jim v tej državi preprosto ni lepo, opozarjajo dijaki, študentje, brezposelni, zaposleni, upokojenci, migrantski delavci, Romi, istospolno usmerjeni, upniki, mali delničarji, obrtniki, delodajalci, kulturni delavci, umetniki in še kdo. Ocene dela političnih krmarjev naše vsakdanje usode tako ostajajo nizke. Slovenija je država, katere prebivalci najbolj zaupajo gasilcem, najmanj pa prav političnim strankam, državnemu zboru in vladi. Zato koalicijske zakonodajne rešitve na referendumih že kar praviloma pogorijo. Kar s pridom izkorišča prav opozicija, katere prvak je glede na volilno izbiro pač najresnejši kandidat za prevzem uzd pri koritu izvršne in zakonodajne oblasti. Kljub temu kakih nasprotno drugačnih vsebinskih rešitev ne ponuja. Domači zakonodajalci ostajajo predvsem prepisovalci. Pa čeprav že v praksi potrjeno slabih rešitev staroevropskih sočlanov Unije. Standardov in načel, kot jih po vsem svetu vsiljujejo Organizacija za gospodarsko sodelovanje in razvoj, Mednarodni denarni sklad ter Svetovna banka. Toda parlamentarna opozicija je v demokracijah nezadovolj(e)na po službeni dolžnosti, kaj pa je potem z vsemi ostalimi?

Kljub nedavno sprejetemu zakonu o generični promociji slovenske hrane in domačih izdelkov za slovenskega potrošnika pri nakupu ostaja edino merilo cena. Življenje je drago, država

pa je ob cerkvah prepredena tudi z diskontnimi nakupovalnimi središči in ceneno ponudbo velikih trgovskih verig iz tujine. Temu primerno je upadla tudi stopnja domače samooskrbe s hrano. Od 78 odstotkov v letu 1993 je ta danes zgolj še 40-odstotna.

Državne potrebe sicer še najbolj pokrijemo z jajci in govedino, najmanj pa s sadjem in zelenjavo. Izjemno uspešna je sicer domača republika zgolj pri proizvodnji vina, kjer dosega kar 97-odstotno samooskrbo. Tako je v tržnem letu 2008/2009 skupna proizvodnja vina znašala 740 tisoč hektolitrov, od katere je bilo 66 odstotkov belega. V istem letu je domača potrošnja dosegla 765 tisoč hektolitrov vina, kar pomeni, da je v povprečju vsak prebivalec Slovenije v tem letu popil 37 litrov vina. Pred kratkim objavljeni podatki statističnega urada za leto 2009 sicer potrjujejo, da gredo v deželi dobro v promet tudi tablete, kajti izdanih je bilo 15,7 milijonov receptov. Glede na statistiko, ki jo vodijo na Inštitutu za varovanje zdravja, največ vprašanih prebivalcev Slovenije zdravila jemlje za uravnavanje zvišanega krvnega tlaka. Visoko pri vrhu so še uporabniki protibolečinskih zdravil. Prednjačijo težave z vratom in hrbtom, sklepi ter glavoboli in migrenami.

Slovenija je sicer država, ki se izrazito stara. Toda očitno le ne gre za prav dobro ohranjene sedanje in prihodnje upokojence. Zato vseevropski ukrepi za podaljšanje aktivne delovne dobe na Slovenskem pač ne bodo dali tako ugodnih rezultatov kot v kateri drugi, za fizično stanje posameznika v starosti bolj ugodno urejeni evropski državi. Vse več je tudi tako uradno kot neuradno brezposelnega aktivnega prebivalstva. Da le je, se dela tudi za minimalno plačo. Pa čeprav je ta pod uradno prizanim pragom revščine. Z zapiranjem posameznih proizvodnih obratov na obrobah iz paketov Rdečega križa in Karitasa umirajo celotne regije. Pomurju in Koroški sledi Bela krajina. Toda politični krmarji države ostajajo brez poslušanja za vsakdanje tegobe in težave njenih nezadovolj(e)nih prebivalcev. Ne glede na nikakršno javno podporo in referendumске poraze reformnih zakonov vlada Boruta Pahorja z bojem zoper mline na veter gospodarske krize nadaljuje. Predstavila je Nacionalni reformni program in program stabilnosti. Opozicijski prvak Janez Janša pa ji odgovarja s Predlogom za drugo republiko. Papir pač prenese vse. V obeh primerih gre za veliko besed. Toda izrečenih v prazno.

Ljudje na Slovenskem pa ostajajo nezadovolj(e)ni. Tako s stanjem in tekočim delom vlade kot vsebinskimi rešitvami za prihodnost, kot jih po diktatu iz Bruslja, Berlina in Pariza ponuja vsa politična izbira za korito domače zakonodajne ter izvršne oblasti. Končna ocena bilance prvih 20 poosamosvojitvenih let države se glede na upadanje zaupanja v institucije političnega sistema in povečevanje volilne abstinence zrcali v naslednji dilemi.

Vprašanje je, ali Republika Slovenija ni najbolje znala izkoristiti vse blagodeti političnega pluralizma in večstrankarske demokracije ali pa ta izkorišča njo?

foto: Žigazaga

foto: osebni arhiv

Pamflet:

**IMAM SVOJE
MNENJE, PA SE Z
NJIM NE STRINJAM**

1. MAJ, DAN JOŽEFA DELAVCA

Zopet praznik delavcev in kmetov, nekako ga praznujemo od takrat, ko je policija v Chicagu streljala na delavce. Toda pozor, 1. maja bo papež Razinger razglasil Wojtylo, prejšnjega poljskega papeža, za svetnika. Je to znak, da gre Cerkev v levo ali pa praznujejo 1. maj, dan Jožefa delavca? Papež Wojtyla je bil res pomemben za demokratizacijo (beri kapitalizacijo) vzhodne Evrope in ko bodo spet šli na Rožnik na mesne klobase, bo v Vatikanu slovesno. Kaj pa ste rekli 10. aprila na referendumu za malo delo, pa že veste. Če niste svetnik, ne bo pokojnine. Tovariš Svetlik (beri svetnik) je malce čaral na TV, da bi se bolje širile delovne izkušnje, nekdo je predlagal, da se ukine gotovina, ker se le z denarjem plačujejo kriminalni posli in Thaler. Res smo dobili črno piko, morali bi voliti poslance poimensko, ne pa da jih nastavijo stranke. In kot vedno bodo Islandci, kjer se dela vreme, na tem, meni krutem planetu naredili lepo vreme za 1. maj, tako v Vatikanu kot v zasavskih revirjih. In Pahorka si je v Armanijevi obleki tako privoščil. Zakaj so angleški rudarji izgubili boj s Thatcherjevo? Ker so bili na napačni strani zgodovine. No, ja, naj si vsak misli, kar si hoče. Pa še vic o papežih: l. 1939 nemške enote zasedejo Varšavo in sejejo strah in trepet, streljajo talce, potem pa neki nemški komandant pokaže na nekoga in ukaže: »Pustite tega pri miru in ga peljite domov.« »Zakaj pa?« pravijo nemški vojaki. »Ker bo papež,« se glasi odgovor. »Kako pa ti to veš?« »Ker bom tudi jaz za njim papež!« Ne ženite si k srcu in za 1. maj spijte kako pivo.

Črtomir Clonsky

Mali kralj Roman in
Veliki kralj Žigažaga

KRALJ IN KRALJ

VELIKI KRALJ

PRED DNEVI, KO SEM TE POGLEDAL V OČI,
SEM VIDEL LĚSK IN SIJAJ,
VSO TO ENERGIJO, KI JE RAZVNELA ZRAK,
ME OMAMNO PRIJEMALA IN ME OSREČEVALA.

KO TE POGLEDAM ZDAJ, VIDIM PRAZNINO,
VIDIM NAVLAKO VSEH MASK,
KI SI JIH NOSIL, DA BI SE MI POKAZAL V BOLJŠI LUČI.
VIDIM TVOJO RESNIČNOST, IN TA MI POSTAJA TUJA.

BIL SI MI SOVRAŽNIK ŠTEVILKA 1,
POTEM SI POSTAJAL LJUBLJEN,
DANES PA SI SPET SOVRAŽNIK BROJ 1.

DANES SI ILUZIJA,
DANES SI UTOPIJA,
DANES SI NERESNIČEN.

MALI KRALJ

KO POMISLIM NATE, SE MI TRGAJO GA...(TE)
GALEBI LETIJO VISOKO.
POMISLIM NA TEBE GLOBOKO, MI PRIDE SLABO,
SAJ NEKAJ MI JE UŠLO.

SPOMIN NA TEBE JE TAK,
DA ŽE VSAK BEDAK JE TEBI ENAK,
KDOR PRIDE V MOJO BLIŽINO,
MU JE LEPO,
KO PRIDE VELIKI KRALJ
PA VSAK PRAVI
JOOOOOOOOOOJ,
KAKO MI JE SLABO.

MOJ VELIKI KRALJ, PRAVI SI HEROJ
VEDNO PA BOŠ PAR KORAKOV ZA MENOJ.

DESA MUCK: KONČNO SREČNA, SITI TEATER, 19. 3. 2011

V omenjeni predstavi življenje igralke poteka v družbi računalnika, saj večino dneva presedi za njim, in to tako pogosto, da tudi z lastnim sinom komunicira samo preko e-maila. V zadnjem obdobju pa je naletela na knjigo, ki ji je totalno spremenila življenje, saj nudi odgovore na vsa, še tako boleča vprašanja. Knjiga nosi naslov Končno srečna in poskuša s pomočjo puhlih besed prikazati stanje, ki si ga bralka želi. Na primer debelost – ne, saj ona niti slučajno ni debela, to v knjigi lepo piše. Samo vizualizirati je treba. Vendar pa ne more iz svoje kože in ne zdrži dolgo brez računalnika, saj si išče primerne partnerja. Odpiše ji neki moški, ki pošlje tudi svojo sliko, na kateri je mišičast bodibilder. »Ha! Seveda si to ti,« pomisli ona. »Verjetno pa gre v resnici za osemdesetletnega starca z vampom

do Lendave!« Odpiše mu in doda sliko privlačne tridesetletnice v bikiniju. Saj ona v bistvu je taka, samo vizualizirati je treba. Ob vsaki težavi ali preprosto iz zavidevanja do svoje »prijateljice«, ki je vitka in tik pred tem, da se poroči z bogatim moškim, poseže po hrani in preko e-maila naroči sinu, naj pokliče dostavo na dom (par pic, ocvrti sir ...). Sin na koncu pristane v bolnišnici, ona pa se začne odpravljati ven v polni bojni opremi, kajpada, nakar se premisli in se usede za računalnik. Napiše mu spodbuden mail, v katerem ga prosi, naj se oglasi, ko pride iz bolnišnice. Sama predstava me je malce razočarala, saj sem od Dese pričakoval več. Pa ne, da ne bi bila smešna, daleč od tega, vendar sem imel očitno prevelika pričakovanja. Med predstavo me je zmotilo tudi to, da ko smo se ji smejali ali ploskali, ni znala narediti

pavze, tako da se je kar nekajkrat ni slišalo. Na splošno je predstava solidna, še posebej ker zasmehuje vse te knjige za dvig samospoštovanja, ki so na koncu koncev en sam larifari.

Marko Nakrič

ZEMLJI NA KOŽO NAPISANO, JAKOPIČEV DREVORED, 22. 3. 2011

Na Jakopičevi promenadi v parku Tivoli so 22. 3. odprli novo fotografsko razstavo z naslovom Zemlji na kožo napisano, za katero je zaslužna biotehniška fakulteta v Ljubljani. Razstava je predvsem osupljiva, zato vse tiste, ki so navdušeni nad naravo in seveda fotografijo, vabim na ogled in sprehod skozi Tivoli. Najbolj imenitno od vsega pa je, da je na voljo za ogled tudi v nočnih urah in ob praznikih.

Žigažaga

13. FESTIVAL DOKUMENTARNEGA FILMA, 23. - 31. 3. 2011 (CANKARJEV DOM, KINODVOR)

Od 23. do 30. 3. 2011 je v Kinodvoru in Cankarjevem domu, natančneje v Kosovelovi dvorani, potekal festival dokumentarnega filma, ki mi ga je uspelo pogledati kljub prezasedenemu urniku. Eden izmed predstavljenih filmov je Potovanje po Ameriki Roberta Franka, fotografa, ki je prepotoval Ameriko po dolgem in počez, ob tem pa je posnel nekaj fotografij, ki jih je objavil v knjigi, naslovljeni The Americans. Ta je bila torej osnova, s pomočjo katere so v filmu sledili fotografu. Ameriko je prikazala kot neenako družbo in film mi je omogočil, da sem se poistovetil s fotografom. Drugi, Nostalgija po svetlobi, govori o astronomih, ki na vso moč raziskujejo vesolje, ter o žrtvah Pinochetove diktature. Te ležijo zakopane pod zemljo nedaleč stran, ženske pa že stoletja po vsej neskončni puščavi iščejo svoje izginule sorodnike. Zanimiva misel tega filma

je bila, da sedanost ne obstaja. Zakaj? Preden jo naši možgani zaznajo, ta že postane preteklost. Življenje na smetišču (Waste land) govori o ljudeh, ki živijo na obrobju Ria de Janeira, ljudeh iz favel, ki se preživljajo na največjem smetišču sveta, in sicer tako, da reciklirajo smeti. Umetnik Vik Muniz si je zastavil projekt, v katerem je z nekaterimi delavci s smetišča iz recikliranega materiala ustvarjal velikanske portrete (njih samih), ki so bili kasneje ovekovčeni s fotoaparatom in kot uokvirjene slike prodani na dražbi za velike denarje. Zanimiv film o pobiralcih smeti, njihovih sanjah ter odnosu širše družbe do njih. Film Na spolnem bazarju govori o Iranu in odnosu do žensk v njihovi družbi. Z vsemi tamkajšnjimi zakoni vred se mi je zdel preveč kompliciran. Pokazal je obstoj neštetihih zakonskih omejitev, tako poročenih kot tudi samskih ljudi. Začasno se par lahko poroči za pol ure ali pa do 99

let. Skratka, ena sama velika birokracija. Film Benda Bilili! govori o glasbenikih, ki živijo v predmestjih Kinšase, vsi spijo na kartonih in so paraplegiki. Vse, kar imajo, so samo sanje, da bodo s svojo glasbo prišli v Evropo. Sčasoma pa jim je res uspelo posneti prvo ploščo in leta 2009 so odšli na evropski festival. Skupina Staff Benda Bilili bo 7. maja nastopila v Ljubljani na festivalu Druga godba. Zmagovalni film Prodali so me za 50 ovac pa se dogaja v Afganistanu, kjer so 10-letno deklico Sabare prodali 55-letniku iz talibanskega plemena. Deklica je pobegnila in se nastanila v varni hiši, ko pa pripoveduje svojo plat zgodbe, ki je v izobilju prepletena s slabimi izkušnjami, ne potoči skoraj nobene solze. Krutost, ki jo predstavi 10-letna deklica, je žal realna. Po vseh filmih, ki sem si jih ogledal, se mi je zdel FDF naravnost odliččen.

Žigažaga

STAND UP, SITI TEATER, BTC, 31. 3. 2011

Večer je povezoval izjemni Tin Vodopivec, ki gledalce vedno pripravi na nastopajoče s svojimi dovtipi, ki včasih presežejo marsikaterega nastopajočega. Nastopili so: Žan Papič, ne preveč prepričljivi Primorec, saj se mi je na trenutke zdelo, da sem njegove anekdote že nekje slišal, pa Klemen Mauhler, ki je znal občinstvo pritegniti z domiselnim komuniciranjem. Ko je na primer vprašal nekega moškega, ali je slučajno skupaj z damo, ki sedi poleg njega, je ta rekel, da je ona iz Banja Luke, izkazalo pa se je, da se sploh ne poznata. To je bilo Klemnu čudno, češ, kako je vedel za ta podatek, saj se je samo usedla poleg njega z besedami: »Živjo, jaz sem iz Banja Luke.« Zadnji nastopajoči je bil Magnus

Betnér iz Švedske, ki ne mara Švedov od svoje družine naprej. Izjemno nas je nasmejal z dovtipi o blagovnih znamkah, ki imajo na vsaki strani natisnjeno poreklo, na primer: Made in China, kot da bi se kdo želel s tem hvaliti. Zato je predlagal, da na vsak švedski izdelek lepo nalepijo etiketo Made in Sweden, pa čeprav že dolgo ni švedski. Zanimiv in smeha poln večer se je po uri in pol končal ob skoraj polni dvorani Siti teatra. Ostane nam še zadnja predstava konec aprila, sicer prepozno za vse, ki boste brali te vrstice, zato pa boste, upam, da z veseljem, prebrali mojo naslednjo recenzijo o njej.

Marko Nakrič

foto: Tin Vodopivec

023
KRALJI
ULICE

NICK VUJICIC - ČLOVEK, KI PREMICA MEJE, STOŽICE, 9. 4. 2011

Ko sem po sedmih letih prišel iz komune, sem najprej mislil, kakšen frajer sem. Premagal sem politoksikomanijo. Uf, jaz sem največji frajer na tem svetu. Pred dnevi sem po tridesetih letih po telefonu govoril s sošolkko iz osnovne šole. Tudi ona je mislila, da je edina na tem svetu s problemi. Naenkrat so ugotovili, da ima tumor v glavi, sladkorno ... skratka konec sveta. Ko je slišala mojo zgodbo, jo je to potolažilo – češ, ni edina. Vendar ... ko sem slišal za Nicka Vujicica, ga srečal, spoznal in ga poslušal, se mi je vse postavilo na glavo. Človek, ki se je rodil brez rok in nog ali kot pravi on: »Mi manjka kakšen del telesa.« Le kdo sem jaz, Taubi, v tej situaciji? Zrno peska v puščavi. Kajti Nicku ne sežem niti do podplatov. On, ki brez rok lovi ribe in igra golf, on, ki brez nog igra nogomet in teče za svojim vozičkom, in jaz, ki imam roke in noge in nisem imel spoštovanja do svojega telesa in življenja ... Kdo sem jaz v tej situaciji?! Toda ... gremo v Stožice. Vse skupaj naj bi se začelo ob 19. uri, pa se ni – zamujalo je, pa ne zato, ker bi bil to rock koncert in je zamuda obvezna, niti niso navijači nasprotni ekipe povzročili nereda in je zato nastala zamuda (v bistvu nisem videl okoli Stožic niti enega policista). Problem je bil v tem, da so ljudje kar prihajali in prihajali in Stožice niso bile polne – Stožice so bile prepolne. In potem se je končno začelo. Dve predskupini, mladinski zbor Pala in zbor gospel glasbe (100 pevk in pevcev), ki sta za začetek ogreli sceno, potem pa se je na odru naenkrat znašel Nick. Zvezdnik večera? Čudodelnež? Zdravitelj? Mislim, da je marsikdo pomislil na to, vendar se je na odru znašel le Nick, Nick in nič drugega. Človek kot vsi mi, in to nam je želel

ves večer dopovedati. Sicer človek, ki je malo drugačen od ostalih, a je vseeno človek in nič drugega. Od vseh nas odstopa le v tem, da ima upanje, ljubezen in mir. Tri potrebe, ki so temeljne za osnovno človeško življenje. Trije temeljni pogoji življenja, ki vse bolj postajajo preteklost in od katerih vsi bežimo iz strahu. »Pred čim?« sprašuje Nick. Res, kaj je to v nas, da bežimo pred temi osnovami? Roko na srce, nihče ne ve odgovora.

Nick je nekoč izjavil, da če padeš, potrebuješ glavo, da se dvigneš. Res je, vendar ne v dobesednem pomenu (kot je to pri njem, ki si z glavo pomaga, da se postavi pokonci). Človek, ki ima roke in noge in si pomaga z njimi dvigniti, še ne pomeni, da se je dvignil. Potrebuje namreč še glavo, da lahko potem pokončno odkoraka naprej. Ves večer se je v zraku čutilo ogromno odobravanja, občudovanja, zaupanja ... Vendar ... Nick: »Danes ste me poslušali in vsi se strinjate z menoj. Morda ste v sebi celo naredili neke sklepe. Vendar jutri, ko boste vstali? Kaj bo s temi sklepi? Kaj bo s temi odločitvami?« Tu pa bolj ali manj ostane človeku cmok v grlu. Začnemo se spraševati, ali smo res tako močni kot Nick in Nick je odvrnil: »Seveda: mir, ljubezen, upanje. To je vsa skrivnost.« Kot sem opazil, je bilo ogromno mladih. Morda celo več kot polovica. So to mladi, na katerih svet stoji in iščejo pot in resnico? Morda. Upanje je, da so to tisti, ki bodo sčasoma izstopili z brzega vlaka, ki vodi kdo ve kam.

Taubi

NEŽA MAURER: LITANIJE ZA MIR

Če bi Nežino pesniško zbirko prelili v blago, bi imeli pred seboj roza cvetlice na temno vijolični podlagi, obrobljeni z zlatom. Na filmskem platnu pa bi gledali romantično tragedijo, katere glavno junakinjo osrednje dogajanje nižjih strasti sicer moti in ga ne odobrava, vendar pa prav nič ne zmoti, zato je na koncu vedno zmagovalka, in to še s povečano močjo.

V bistvu ravno preko in zaradi vseh teh nepravilnost in neprijetnosti še bolj močno doživlja lepoto in romantiko, ki njeni ostrini dajeta dodaten zalet in varno natančnost. Natančnost, ki le redkokdaj zgreši, čeprav se ji včasih zgodi, da se ujame sama vase ... in se osvobaja.

Peter Pitambar Pangerc

foto: Peter Pitambar Pangerc

Izza rešetk:

KAM V SLUŽBO PO ZAPORU ...

foto: osebni arhiv

024
KRALJI
ULICE

Zapor kot totalna ustanova ima funkcijo discipliniranja. In nalogo prevzgoje, pa kralji gor in/ali kralji dol. Toliko v uvodu. Nekoč sem med iskanjem podatkov za diplomsko nalogo – o osebah v postpenalni obravnavi – dobila zanimive podatke, ki se mi zdijo vredni omembe, saj so protislovni in praktično neuporabni. Gre za v zaporu izdelan individualni tretma za vsakega obsojenca z namenom preprečevanja brezposelnosti po prestani zaporni kazni. V program je vključena vrsta javnih institucij: centri za socialno delo, zavod za zaposlovanje, upravni organi za stanovanjske zadeve in javni zavodi s področja zdravstva in izobraževanja. Za optimalno družbeno reintegracijo je treba po Zakonu o izvrševanju kazenskih sankcij (Ur. l. RS 22/2000) obsojenca pripraviti vsaj tri mesece pred iztekom kazni. S pomočjo omenjene obravnave naj bi ta »spoznal svoje možnosti in sposobnosti, si pridobil znanja in spretnosti ter sprejel odgovornost za svoje ravnanje«. Zavod za zaposlovanje mora potem na podlagi ocene delovne sposobnosti podati mnenje o poklicnem usposabljanju telesno, duševno ali socialno prizadetih oseb (ZIKS, Ur. l. čl. 22/2000). Toda vse naštetu se lahko izvede le, če obsojenec pomoči ne odkloni, za kar pa pravijo, da ni redko. In ravno zaradi slednjega sem zastrigla z ušesi. Kajti zakonska določila, ki so obsojencem že na začetku prestajanja kazni pa tudi med bivanjem v zaporu podana v vednost in so jim dobro znana, močno omejujejo možnosti sodelovanja z Zavodom RS za zaposlovanje, saj obsojenci ne morejo koristiti pravic kot iskalci zaposlitve (sredstev za prekvalifikacijo in izobraževanje pa sploh ne), na uradih za delo pa tudi ne morejo biti prijavljeni kot iskalci zaposlitve. Ko pridejo iz zapora, pa zato ker imajo prednost tisti, ki so dlje prijavljeni kot iskalci zaposlitve, nimajo prednosti pri obravnavi. Poleg tega so tu še prenasíčenost na trgu delovne sile, vse težja redna zaposljivost ter praviloma nižja izobrazba obsojenih, zato so postpenalne osebe vse težje zaposljive. Vrtljak torej. Pa tudi če niso, je čas treh mesecev prekratek za temeljito pripravo na resocializacijo. Zato ne preseneča ravno, da obsojenci programa ne jemljejo tako resno, kot se to od njih pričakuje. Da se morajo soočiti s svojo vestjo, če naj bi živeli svobodno in ne ogrožali družbe, vedo tudi sami. Seveda so pri tem izvzete osebe s težavo v duševnem zdravju, saj njih obravnavajo zdravstvenostrokovne službe. Zdaj govorim o tistih »navadnih« obsojencih, ki so po odpustu glede reintegracije bolj ali manj prepuščeni sami

sebi. Seveda imajo na razpolago še slovito APZ – aktivno politiko zaposlovanja, ki ponuja strateški razvoj trga dela in je sprejeta na ravni države in Evropske unije za obdobje 2007–2013 in domnevno prinaša paleto pozitivnih učinkov. Pa jih? Po dobrih treh letih še ne vemo točno. Javna dela sicer nekako potekajo. Kaj pa postpenalci in samozaposlovanje? Ni znano. Primer dobre prakse so nedvomno *Kralji ulice s Posredovalnico rabljenih predmetov*. Spodbudno. In nadvse šarmantno. Je pa tu še 100. člen ZIKS (Ur. l. 22/2000), ki me sili v približno takole pozo – kot če bi mi, lačni, dopovedovali, da nimam denarja. Stoti člen omenjenega zakona »dovoljuje«, da pomoč obsojencem organizirajo nevladne organizacije: dobrodelna društva, organizacije za samopomoč in druge oblike civilne družbe. »Dovoljenje« je v veljavi od leta 2000, vendar v tem času ni zabeležen obstoj niti ene tovrstne organizacije, ki bi (strateško) zaposlovala osebe v postpenalni obravnavi. Zakaj? Vemo, zakaj. Ker smo naveličani jalovega javljanja na razpise in imaginarnih odgovorov na vprašanje, zakaj ni sredstev za ta projekt. Preprosto, oblast ni pripravljena sodelovati. Ker, kot vedno, računa na civilno družbo. Za začetek torej lahko civilna družba uporabi svoja sredstva iz proračuna za strateški razvoj trga dela, denimo za odprtje Postpenalne agencije za zaposlovanje bivših obsojencev. Poleg tolikšnega števila agencij, ki jih imamo, se še ena ne bo poznala. Resno, že ime me spominja na sumničav (in sumljiv) profil *agenta* in na Nietovega *Ruskega vohuna*. Torej, jedro problema zaposlovanja obsojencev je še nedotaknjeno, saj so najtežje zaposljiva delovna sila. Nihče jih noče, saj jih stereotipno povezujejo s kriminalom. A osebe v postpenalni obravnavi so mnogo več kot le prestopniki. Vem, ker vodim kreativne delavnice po ZPKZ. In povem vam zgodbo: ko je nekoč v nekem nemškem zaporu obsojenec zaupal svoj spis z lastnimi impresijami svojemu psihiatru, ta pa ga je potem dal skupaj s tekstom eksistencialnega filozofa M. Heideggerja v primerjavo študentom, so ti zamenjali avtorja napisanih tekstov. To dejstvo ne nasprotuje Heideggerjevi veličini, poudari le širino duha obsojenca. Menim, da stigma čez noč ne bo izginila, bo pa postala manjša, če bomo obsojence vrednotili kot sebi enake. Kajti nihče ni višje in nihče ni nižje. Vsi smo natanko tu.

Zuzanna G. Kraskova

KAM SE IZGUBIJO PRIJATELJI

Šele sedaj ko sem pristala za rešetkami, vidim, da so edini topli ljudje tukaj pazniki. Šele sedaj sem (iz druge strani) sploh spoznala, kakšen je realni svet. Vsi so se delali, da so pravi prijatelji, ko pa zdaj katerega potrebujem, ni od nikoder nobenega. Šele tu vidim, koliko pravzaprav pomenim, in hvala bogu, da ni tako hudo, da ne bi mogla prenesti. Kolikor in kar narediš, toliko boš imel, to je le majhen del vsega, kar se med zidovi dogaja. Najde se sicer kaka dobra dušica,

večina pa je slaba. Ničkolikokrat sem se vprašala, zakaj je tako, pa še vedno nimam odgovora. Včasih se mi zazdi, da ta zloba pride preprosto iz dolgega časa. Zato bi vsakemu priporočila, naj se tu raje briga zase. Vsakemu tudi polagam na srce, naj se raje drži zakona in se s tem izogne rešetkam, saj je skorajda nevzdržno prenašati ves ta bes in grenkobo, ki sta brezmejna.

Beti

Laura Litter

foto: Tomislav Gruden - GTS

Gogijeva kolumna:

DENAR, SVETA VLADAR?

Na samem začetku vam moram najprej povedati, da sem fino jezen! Vem, da ste se vprašali – le zakaj? Odgovor je sila preprost. Če me ne zaj... živa bitja, me jezijo pa mrtva. No, konkretno me zadnje čase veselo heca moj stari pisalni stroj. Naj bo dovolj za uvod in raje preklopimo na jedro mojega pametovanja. Ničkolikokrat sem že omenil, da sem to, kar pač sem, torej do samega bistva zapiti klošarček, ki mora vsako jutro napenjati male sive celice, da ugotovi, kje je in kateri mesec ter dan je. To ni nič kaj lepa slika, dragi bralci. Prepričan sicer sem, da bi moral nehati »švercati« alkiča v sebe, ampak enostavno nimam potrebne trme za izvedbo projekta nehajmo piti! Ne gre, in to niti po pomoti! Moje življenje je zavito v meglo alkoholnih hlapov in obveznega cigaretnega dima. Najbolj kruto spoznanje pa je, da se zavedam, kako s tem škodim sebi in tudi drugim. To pa kar prekleto boli. Veste, dragi moji, da si velikokrat zaželim, ko zvečer mrtvo pijan zaspim, da se naslednje jutro ne bi več zbudil. To je skrajno nemogoča stvar, saj to ni več v človeški moči niti pristojnosti. Ne moremo sami odločati o tem, kako dolgo smo se pripravljani spopadati z življenjem, od narave danim. Ne bi sicer vedel, zakaj se ob vsakojutranjem spogledovanju z ogledalom zdim sam sebi smešen, a v vsakem primeru sem pravi pravcati klovn, ki se s takim življenjem dela velikega norca iz sebe. Velika, če ne celo največja napaka je, da se nisem davno tega odločil in se kot klovn pridružil kakšnemu potujočemu cirkusu. Po moji logiki bi me zaradi pijanosti »pozabili« že na prvem gostovanju in bi spet postal klošar. Nekaj namreč drži kot pribito; kakorkoli pač obrneš, je

zadnja plat vedno zadaj. Se pa tolažim s tem, da je v končni fazi življenje tako ali tako en velik cirkus in kdor zna, pač zna, kajneda? Vsi znamo igrati igro, ki se imenuje življenje, vsak pa jo seveda igra po svoje. Glejte, zadnja leta se na vse kriplje trudim dopovedati, da med premožneži in reveži ni prav nobene bistvene razlike, saj smo vsi krvavi pod kožo, le naučiti bi se morali sprejemati drug drugega, pa je to to. Menda le moja fantazija, ki bo v očeh vseh to tudi ostala. Žalostno, a resnično obenem, saj menim, da bomo na drugem svetu vsi enaki in vrhovni šef nas bo cenil po dejanjih, nikakor pa ne po bogastvu. Mene bo zagotovo nagradil s treznim stanjem. Spet me je zaneslo iz začrtane smeri. Ja, tako je, da pijane sive celice prekleto zmešajo štrene v moji skodrani glavudriji. Pa kaj čem? Nič! Takšen pač sem in pika na koncu je vse, kar lahko napišem, saj risati na žalost ne znam niti nočem. Pa zajadrajmo nazaj. Denar je vsekakor potreben za življenje na tem planetu, na onem pa ne. Še noben bivši še živeči človek ga ni odnesel s seboj. Če slučajno poznate kakšen takšen primer, mi javite, in priznal bom svojo zmoto. Saj vem, da se to ne bo zgodilo, zanimljivo bi pa vsekakor bilo. No, roko na srce, mene to ne bi kaj posebej zadelo, saj tako in tako nimam nič razen telesa, v katerem bivam, pa še to bo ostalo za gnojilo zemljici po mojem odhodu z nje. Skratka vsi se bomo enkrat preselili tja, kjer je vrhovni šef doma. VSI! Izjem ni, saj se vsi staramo, in če bi se primerjali z avtomobili, je isto. Ko si neuporaben oziroma iztrošen, greš na odpad. V našem primeru je »odpad« v nebesih ali v peklu ali pa nikjer. To je eden izmed mojih logičnih zaključkov, pa če vam je všeč ali

ne. Za sam konec pa še ena klošarska modrost: verjemite, v kar pač hočete, le vere v samega sebe ne izgubite! Pridni mi bodite, da ne bom slišal kaj slabega, pa ne o sebi, temveč o vas. Če bi bilo po mojem, bi zbrisal z jedilnika vse slabe stvari. Hvala vam, da ste preboleli še eno moje nakladanje in bajči do naslednjč. Fajn mi bodite, pa ne žrite se zaradi neuspehov, saj so ti ustvarjeni zato, da nam ni dolgčas.

Goran Šrok - Gogi

NE MOREMO SAMI ODLOČATI O TEM, KAKO DOLGO SMO SE PRIPRAVLJENI SPOPADATI Z ŽIVLJENJEM, OD NARAVE DANIM.

foto: Grega Pirc

LJUDSKA KUHNA

SPOMLADANSKA KRALJEVSKA SOLATA

Potrebuje: na bližnjem travniku nabran regrat brez rumenega cveta (hahaha), 2 trdo kuhani jajci, 2 kuhana krompirja, kis, olje, česen, sol in za povrhu malo prepražene narezane slanine.

Priprava: Regrat očistimo in večkrat operemo. Kuhani jajci in krompir zrežemo na zvrhano posodo regrata, dodamo solatne dodatke, na koncu pa še narezano in popraženo slanino. Kraljevska solata mora biti v hladilniku vsaj 1 uro.

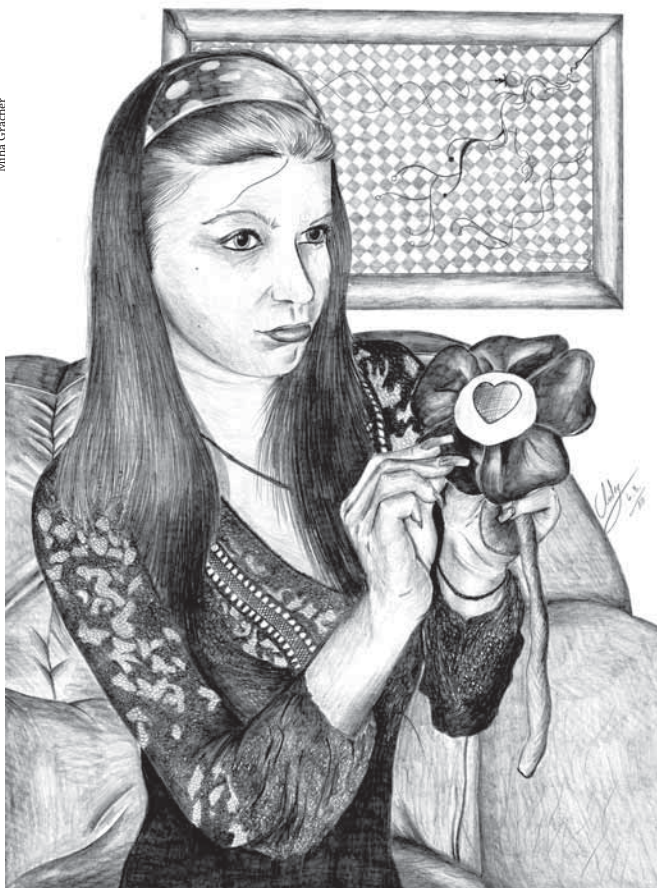
Lahko mi verjamete, da je okusna, bogata z železom in nasitna, predvsem pa zelo poceni.

Kuharček Roman

PISMA BRALCEV

Miha Gračner

026
KRALJI
ULICE

ODGOVOR NA PISMA BRALCEV

Pozdravljeni,
morda bi lahko v odgovoru na konkretno pritožbo pozvala bralko in ostale naj preberejo prispevek na naslednji strani Kako povečati brezdomstvo 5.del, ki se zelo dobro navezuje na problematiko, ki jo to pismo naslavlja.

Kot odziv na vaša vse pogostejša vprašanja v zvezi z nezadovoljstvom ob nakupu cestnega časopisa, predvsem glede neprimernih pristopov nekaterih naših prodajalcev, ki kršijo pravila prodaje, smo se odločili za vpeljavo nekaterih novih prijemov oziroma strategij prodaje. Med drugim smo se odločili, da bodo starejše, torej neaktualne številke časopisa, na prodaj le izjemoma, v skrajnem primeru, t. j., če bo tekoča številka pošla, ti izvodi pa bodo tudi posebej označeni. Najpomembnejša novost pa bo projekt Podpiram!, s katerim želimo spodbuditi vas, kupce in bralce našega časopisa, da bi z nami delili tudi pozitivne izkušnje, vezane na nakup časopisa in seveda na prodajalca, ki vam je časopis prodal s primerno maniro. Lahko se boste odločili in tudi konkretno navedli, zakaj ste bili zadovoljni s prodajalcem in njegovim načinom prodaje. S tem bi namreč radi okrepili in spodbudili pozitiven odnos med prodajalci in vami v procesu prodaje/nakupa, kar vam bo omogočala izbira prodajalca, s katerim ste v dobrem odnosu in ki mu zaupate. Več o tem boste lahko prebrali v naslednji številki, vendar vas že sedaj vabimo k dejavnemu sodelovanju in sooblikovanju celotne akcije.

V imenu Kraljev, MG

LEPO POZDRAVLJENI!

Delam v centru Ljubljane in vsak dan grem skozi pasažo garažne hiše na Trdinovi. Vsak dan, brez izjeme, me ogovori eden do trije (rekord so bili štirje) prodajalci Kraljev ulice. In potem poslušam: »Dajte potem vsaj kej drobiža, za burek, za hrano, za pomoč, hvala vam, hvala ...« Veste, ko pogledam te prodajalce, suhe, z vročičnimi očmi, mlade, mi je jasno, zakaj ne delajo. In mi ni všeč, da vzbujajo pri meni neki slabi občutek ali slabo vest, ker ne vem, zakaj bi jo morala imeti. Ker ne dam vsak dan kakšnega evra narkomanu?

Zaradi navedenega se sprašujem, kakšen je sploh smisel prodaje te revije in ali so to res brezdomci. Kdo je brezdomec? Pravi kleni klošarji, ki jih lahko vidim in se z njimi pohecam npr. v parku pred sodiščem, že ne prodajajo te revije. Rezervirana je le za narkomane. Ste to želeli s tem projektom? Zaradi vaših prodajalcev se mi je revija čisto uprla, nekajkrat sem jo kupila, a dobila pojasnilo, da stane 1 evro, ampak njim ostane samo pol in naj prosim, prosim dam več.

In smo bili spet pri tem, da karkoli že naredim (razen da vsakemu dam po 10 evrov vsak dan), ni dovolj in ni prav. Ni dovolj, da delam in vzgajam otroke in plačujem davke ter dobrodelno delujem, ne, ko grem po cesti, se me namerno nadleguje in v meni vzbuja slab občutek. In sedaj razumem tisti brezbržni otrpli izraz na obrazih ljudi, ki sem jih nekoč, pred leti, gledala v tujini, ko so hodili mimo beračev. In sem se čudila, kje imajo srce. Takrat v naši državi tega še ni bilo. Sedaj vem, kje ga imajo – varno zaklenjenega, ker ne morejo zmagati.

Se opravičujem, če je moj zapis malo oster, ampak imam res že dovolj tega nadlegovanja ...

Lp, Helena

Kljub lepim besedam
je armada brezposelnih
in obubožanih vsak dan večja.
Situaciji primerna pesmica:

Le vkup, le vkup
uboga gmajna
za staro pravdo zdaj bo drajna
grad gori, grof beži
vino teče, naj še teče kri.

Je pa res, da se ne ve,
kdo je grof in kdo je kmet.
Niti se ne ve,
kdo je hijena in kdo je lev.

Kavica

KAKO POVEČATI BREZDOMSTVO?, 5. DEL

»Neumno vprašanje,« boste morda rekli bralci, »le koga naj bi zanimalo, kako povečati obseg brezdomstva?« Mogoče pa to vprašanje ni tako neumno, saj če bomo vedeli, kako lahko povečamo število brezdomcev, bomo lahko tudi odgovorili na vprašanje, kako obseg brezdomstva zmanjšati, če bo to kdo želel vprašati. Morali bomo le delati obratno od tega, kar bi morali delati, da bi brezdomstvo povečali. V 12 številkah Kraljev ulice leta 2011 iščemo in opisujemo 12 odgovorov na to vprašanje (pri čemer vrstni red ne pomeni tudi vrstnega reda njihove pomembnosti).

Odgovor tega meseca je: Če želimo brezdomstvo uspešno povečati, potem **moramo samo poskrbeti, da bomo brezdomce razvrščali v različne podskupine in nato za vsako podskupino posebej razmišljali, do kakšne podpore naj bodo kateri upravičeni in kateri ne.** Obrazložitev: v različnih pogovorih in razpravah, v tistih na cesti, v objavah v medijih pa tudi na sestankih predstavnikov socialnovarstvenih organizacij, se večkrat omenja, da so nekateri brezdomci »pravi«, drugi pa »nepravi«. Tisti, ki so pravi, naj bi (si) zaslužili pomoč, tisti, ki niso, pa ne. Za tiste, ki niso »pravi«, je pogosto značilno še, da med ljudmi sprožajo več nelagodja in neprijetnih občutkov in bi jih najraje kar »odmislili«. Poglejmo podrobnosti. Med tiste, ki naj ne bi bili »pravi«, pogosto uvrščajo brezdomne, ki so mladi oziroma mlajši, npr. pod 25, 30 ali 40 let. Za njih rečejo npr. »Pa naj gredo delat!« ali »Pa naj se vrnejo k staršem domov.« (Ne da bi seveda vprašali, ali imajo ta dom in te starše in kakšni so ti starši.) Včasih je razlog, zaradi katerega naj ne bi pomagali posamezniku, tudi ta, da je človek preveč debel (»Potem že ne more biti lačen!«). Ali da ima (pre)dober mobilni telefon (»Saj še jaz nimam takega!«). Ljudi pogosto moti in bega tudi to, da se slika brezdomstva

spreminja in rečejo npr. »Ti niso več taki, kot so bili včasih tisti ta pravi, naši klošarji.« Ob omenjanju težav, ki jih imajo kateri brezdomni v duševnem zdravju, ljudje pogosto začitijo negotovost in jim je o tem neprijetno govoriti. In lahko rečejo npr. »... Ja, to potem niso tisti ta pravi, za te naj potem poskrbijo druge ustanove, ki jih pač imamo za to, da poskrbijo za take ljudi.« Pri tem pa se ne vprašajo, katere so te druge ustanove in ali zares poskrbijo za brezdomne s takšnimi težavami. Najpogostejše pa je takšno klasificiranje, s katerim bi en del brezdomnih nekako »odpisali« oz. jih dali v neki »drugi predalček«, namreč med tiste, ki jim ni treba pomagati, povezano s krajem, od koder prihajajo. Za take pravijo, da so tujci. Včasih so tujci iz sosednje občine (»Tem že ne bomo pomagali, raje jih pošljimo nazaj!«) ali pa iz sosednje države oz. sploh od nekod, kjer ni »naše«. Pogosto smo slišali ugovore, da kako moremo v Kraljih ulice vendar pomagati npr. Romunom in jim pustiti, da prodajajo časopis Kralji ulice, saj vendar niso naši. Zelo pogosto se kot posebna, drugačna, nenaša in nezaslužna skupina brezdomnih pojavljajo džankiji, uporabniki prepovedanih drog oz. »narkomani«. Za njih včasih drugi brezdomni, včasih ljudje na cesti, vendar tudi določeni delavci, ki delajo v organizacijah, ki brezdomnim nudijo pomoč, pravijo, da jim ne bodo pomagali oz. da jim ne bi bilo dobro pomagati in da oni niso pravi brezdomni. Češ da naj najprej nehajo uporabljati droge, potem pa bi jim lahko pomagali. Zanimivo je, da se ta argument praviloma ne pojavlja v zvezi s tistimi, ki pijejo alkohol. In tako – naj bi pomagali samo našim. To pomeni »ta pravim«, »ta dobrim«, »tistim, ki si to zaslužijo«, »ta starim klošarjem, ki so nekoč bili«. Pri tem se pozablja (ali pa tudi ne?), da če vse brezdomne razdeliš v posamezne predalčke »neustreznih«

(ali kontejnerje za smeti, kot kaže ilustracija k članku), potem ustreznih ali zaslužnih tako rekoč ne bo več in ne bo treba pomagati skoraj nikomur več. Tako vidimo, da ta naravnost k ločevanju posameznih kategorij (predvsem neustreznih ali nezaslužnih) brezdomnih vodi k temu, da se v resnici pomaga čim manjšemu številu njih oz. predvsem temu, da se odgovornost (in krivda) za ta pojav s širše družbe prenese na njih same. V tem pogledu je najbolj izrazita trditev, da si je večina brezdomnih itak sama izbrala življenje na cesti.

Ocenjujeva, da v Sloveniji na takšen razločevalen način misli veliko ljudi, ki se z brezdomstvom ne ukvarjajo prav veliko; med strokovnjaki oz. delavci organizacij, ki se ukvarjajo z njimi, pa v največji meri delavci karitativnih organizacij. Na ravni državnih dokumentov, zakonov ali politik pa je takega razmišljanja k sreči opaziti razmeroma malo ali nič.

Za naš namen povečevanje brezdomstva je opisano razločevalno razmišljanje odlično. Čim bolj jih bomo razločevali, delili na zaslužne in nezaslužne, čim bolj se bomo posvečali razmišljanju, zakaj nekaterim naj ne bi pomagali, tem manj bo takšnih, ki jim bo treba pomagati, tem več jih bomo lahko pustili same lastni usodi, tem bolj bomo lahko mislili, da so si pač sami krivi in naj si tudi sami pomagajo. In tem bolj verjetno bodo ostajali na cesti, brezdomni, in tem lažje bodo postajali brezdomni, saj ne bo kritičnega razmišljanja, ki bi lahko vodilo tudi k preprečevanju brezdomnosti.

Bojan Dekleva in Špela Razpotnik

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 300

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 300. VABLJENI K SODELOVANJU!

18. 4. > > Ta revija je res zakon!! Prodajalci so vsi ful v redu (vsaj tisti, s katerimi imam jaz stike, verjamem pa da ostali isto). Jaz imam tudi zdaj malo krize, tako da se v kakšni zgodbi kar najde del mene. Just keep goin'. LP, Romy :-)

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Čar lesa, Razstava o lesu in izdelkih iz lesa

KJE: Cankarjev dom, Velika sprejemna dvorana, Prešernova cesta 10, Ljubljana
KDAJ: 12. 5. - 19. 5.

KAJ: Žiga Koritnik: Pikica luči (fotografije)

KJE: Cankarjev dom, Mala galerija, Prešernova cesta 10, Ljubljana
KDAJ: 18. 5. - 28. 6.

KAJ: Caio Reisewitz: Mundo inventado/ Izmišljeni svet (fotografije)

KJE: Cankarjev dom, Mala galerija, Prešernova cesta 10, Ljubljana
KDAJ: 24. 3. - 15. 5.

Delavnice, predavanja

KAJ: Katoliška cerkev med institucionalno ožino in postmodernim individualizmom iz cikla predavanj Prostori religioznosti (Predava prof. dr. Janez Juhant)

KJE: Cankarjev dom, Konferenčne dvorane M, Prešernova cesta 10, Ljubljana
KDAJ: 9. 5. ob 19h

KAJ: Potovanje v srce Afrike: Uganda in Kenija (predavata Gaja Bricelj in Tadej Turnšek) - potopisno predavanje
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, (3. nad.), Kersnikova ulica 2, Ljubljana
KDAJ: 11. 5. ob 18h

KAJ: Vonj po ugovoru - oblast, satira, intelekt, provinca (iz cikla pogovorov Elite nekoč in danes)

KJE: Cankarjev dom, Konferenčne dvorane E, Prešernova cesta 10, Ljubljana
KDAJ: 16. 5. ob 20h

KAJ: Dogodivščine v Peruju in Amazoniji - Ksenija Gorjup

KJE: Knjižnica Poljane, Zarnikova ulica 3, Ljubljana
KDAJ: 24. 5. ob 20h

Literatura

KAJ: Ime mi je Damjan - Suzana Tratnik

KJE: Knjižnica Zalog, Zaloška 220, Ljubljana
KDAJ: 9. 5. ob 17.30

KAJ: Lala bajke - Senzorium

KJE: Knjižnica Otona Župančiča (3. nad.), Kersnikova ulica 2, Ljubljana
KDAJ: 9. 5. in 30. 5. ob 18h

KAJ: Slovanski večer:

Smo Slovani skregani s humorjem?
KJE: Slovanska knjižnica, Einspielerjeva ulica 1, Ljubljana
KDAJ: 17. 5. ob 18h

KAJ: Knjižna doživetja - Miha Mazzini

KJE: Knjižnica Bežigrad (dvorana) Einspielerjeva ulica 1, Ljubljana
KDAJ: 25. 5. ob 18.30

Janez

Razno

KAJ: Filmska projekcija iz cikla ruskega filma: Letijo žerjavi

KJE: Slovanska knjižnica, Einspielerjeva ulica 1, Ljubljana
KDAJ: 5. 5. ob 19h

KAJ: Delavnica Spoznajmo fotoaparāt (vodi Tadeja Horvat)

KJE: Knjižnica Otona Župančiča (1. nad.), Kersnikova ulica 2, Ljubljana
KDAJ: 17. 5. ob 15h

Prireditelji, vabljeni k objavlanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Zvezde na nebu vam kažejo, da boste imeli v mesecu, ki prihaja, že na samemu začetku obilo priložnosti za srečanja z ljudmi, ki so vam zelo pri srcu. Najlepše srečanje in pogovor pa bo z osebo, ki vam največ pomeni, zato izkoristite čas, ki vam je na voljo!

Prav prilegel se vam bo počitek po napornemu delu, saj vas že čaka naslednja dolžnost, ki pa bo zelo zahtevna, zato bo treba kar urno zavihati rokave. Prišlo bo pismo, v katerem bodo napisane vzpodbudne besede, zato jim le prisluhnite!

Nekoliko se vas loteva strah pred nastopom do odgovorne osebe, zato vam predlagam, da se sprostite, si privoščite kakšen izlet ali piknik, saj boste tako lahko pozabili na vse težave, ki vas spremljajo. Pokazala se vam bo možnost napredka, ki ga niste pričakovali, zato smelo naprej!

Še ne veste, kam za praznike? Nič huđega, priložnosti za izlete bo dovolj, vprašanje je le, kako bo z denarjem, saj vas zadnje čase skrbi, kako rešiti problem, ki vas tare. Kot nalašč bo prišlo neko sporočilo, ki vas bo razveselilo. Imeli boste srečo v ljubezni.

Imeli boste srečo v nesreči, kajti zgodilo se vam bo nekaj, česar niste niti v sanjah pričakovali. Vsaka stvar, pa če je še tako slaba, je za nekaj drugega lahko dobra. Dobili boste nenavaden obisk iz tujine, s katerim se vam bo odprla pot v prihodnost. Na vidiku je ljubezen!!

Za vas zvezde kažejo lepe trenutke, ki jih boste preživeli z nekom, ki vam je blizu. Imate dovolj priložnosti, da spoznate tudi ljudi iz tujine, zato se pridno učite tujega jezika, da se boste lahko sporazumevali, od tega boste imeli veliko koristi. Čaka vas nagrada!

OGLASNA DESKA

Šofer B kategorije išče delo. Zanesljiv, poznam Ljubljano, Delo naj bo honorarno. Hvala. Tel.: 070 626 701

Avto, manjši če mi lahko podari oseba, ki ga ne potrebuje več. Odplačam lahko s priložnostnimi deli. Avto potrebujem za nego invalidne osebe, sam si ga s premajhno pokojnino ne morem kupiti. Dobrodelnim in razumevajočim osebam se vnaprej lepo zahvaljujem! Tel.: 070 626 701

Za velikonočne praznike se zahvaljujem Meri, ki nam velikokrat podari stvari. V imenu PRP, Anica Kozjek

POMLADANSKA POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV
Zeleno, ki te ljubim zeleno je zapisal Federico García Lorca. Tudi v posredovalnici rabljenih predmetov smo ozeleneli in vam po nizkih cenah ponujamo lončke za rože, okraske za vrt ali balkon, opremo za piknik, najrazličnejše vaze za spomladansko cvetje in še marsikaj. Vabljeni, da kaj prinesete in še več odnesete.

Prevzamem rabljena, nevozna kolesa, sirote brez lastnika. Rad bi jih naredil spet uporabne in zaželeno, tako da bi si lahko poiskale nov dom in dobrega lastnika, KTM: 051 724 104

POMLAD

*Pomladi vsi se veselimo,
ko vsa narava oživi.*

*Gozdovi nam ozelenijo
in sadno drevje zacveti.*

Odlomek iz pesmice govori o spomladanskem prebujanju narave. Tudi Društvo Kralji ulice kjer vodimo projekt Posredovalnice rabljenih predmetov Stara roba, nova raba, bi radi predstavili učinke zimskega spanja oziroma garanja. Zaradi velike količine darovanih rabljenih predmetov smo zaznali potrebo po večjem skladišču, ki smo ga najeli v spodnjem delu Šiške. Prodajo in spodbujanje kulture ponovne uporabe (delavnice obnove in predelave rabljenih predmetov) želimo razširiti tudi na nove skladiščne prostore na katere **OTVORITEV** vas vabimo **13. maja 2011 od 13.00 ure dalje**, na lokacijo **ULICA MILANA MAJCNA 4** (nasproti stare cerkve). Obenem bomo praznovali tudi eno leto uspešnega delovanja Posredovalnice - happy birthday PRP. Lahko si boste ogledali pestro paleto izdelkov, če imate doma kaj odvečnih stvari, jih lahko tudi prinesete. Potekala bo tudi dražba vrednejših predmetov, srečelov in piknik.

PROJEKT IZ KOŠA

V projektu Iz KOŠA izdelujemo ročne unikatne izdelke s posebno ekološko in družbeno vrednostjo – na poti v koš prestrežemo materiale in iz njih izdelujemo copate, albume, dnevnike, beležke, papir ... Veseli bomo vašega doprinosa – če imate odpadne obleke, vas prosimo, da jih dostavite v Posredovalnico rabljenih predmetov oziroma nas pokličite, da se dogovorimo za prevzem. Na spodnjih številkah smo dosegljivi tudi za naročila izdelkov, več informacij pa najdete na naših spletnih straneh: www.iz-kosa.si, izkosa@projektclovek.si, www.facebook.si/iz.kosa. Naročila, prevzem materialov na tel.: 031 311 979. Vodja projekta Božena Blanuša tel.: 041 325 830, bozena.blanusa@projektclovek.si.

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Tudi za vas je prišel čas, ko morate narediti skleпно dejanje, se odpraviti nekam v hribe ali pa na morje z ljubljeno osebo. Vaš srečni dan je nekje v sredini meseca maja, ko boste dobili priložnost za delo, tega pa ste si vedno želeli, mar ne?

ŠKORPIJON

Čeprav radi pičite s svojim jezikom in se pošalite na tuj račun, vseeno niste hudobna oseba, ampak človek, ki je družaben, samozavesten, pošten in dober. Taki ostanite še naprej in se vam bo dobro godilo. Na vidiku je denar, ki ga morate dobro unovčiti!!

STRELEC

Težave, ki vas tarejo, bodo izginile tako, kot so prišle, zato se ne vznemirjajte preveč. Tega ste že navajeni, vendar vam priporočam previdnost pri delu, ki vas še čaka, saj bo le tako prišel ključ do uspeha! Ali boste naredili tako, pa je odvisno le od vas samih.

KOZOROG

Sedaj ko ste vendar prišli do tiste točke, ki se ji reče spokojni mir, bi bilo za vas dobro, da uživate življenje, ki vam je še na voljo. Zato se ne vznemirjajte preveč, če včasih ne bo šlo tako gladko, kot si želite. Dediščino, za katero se borite, boste dobili v zelo kratkem času.

VODNAR

Ker se ne pobrigate za sebe takrat, ko je priložnost za to, ste v hudih skrbeh, zato vam svetujem, da se usedete in dobro premislite, kako naprej. Srečali se boste z osebo, ki vam je nekoč veliko pomenila, zato se bosta imela veliko za pogovoriti.

RIBI

Sezona vašega ribolova se je že začela, zato urno pot pod noge, če hočete ujeti svojo ribico, in to takšno, kot si jo želite. Priložnosti za to bo več kot dovolj. Postati morate bolj samozavesten, le tako boste tudi vi nagrajeni z uspehom. Pazite na zdravje, splačalo se vam bo.

8		4	6					
	7		1	4				8
9		6		2				1
1		8				9	4	
		5				7		
	4	3				8		2
2				9		3		6
4				6	1		8	
					7	1		4

MAGIČNI LIK

Pripravil Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Ime nemškega pisatelja pustolovskih romanov Maya,
- (2) slovensko žensko ime,
- (3) barva,
- (4) izmeček vulkana.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

AFORIZMI

Vse v stilu:

Vesoljna cerkev je v mariboru pridelala **astronomsko** finančno izgubo.

Jurij Kunaver

Bolje biti star upokojenec kot mladi pokojnik!

Gregor B. Hann

Svojo norost zamenjam za pest drobiža.

Kavica

ŠALE

Neki klošar se je odpravil peš z dežele v Ljubljano iskat prenočišče in hrano. Med potjo pride mimo nekega božjega znamenja, bil je Kristus na križu, in klošar si reče sam pri sebi, morda mi bo pa Bog kaj pomagal, in se zaustavi pred Križem. Klošar ga vpraša, ali mi lahko kako pomaga. Kristus mu odgovori: Jaz ti ne morem nič pomagati, saj vidiš, da sem na križu pribit, vem pa za nekoga, ki ti lahko pomaga, to je Društvo Kralji ulice, tam ti bodo pomagali!

Gregor B. Hann

»Z Jožetom sva poročena tri mesece in sploh nisem vedela, da je pijanec!« zaupa prijateljica drugi. »Kako pa si potem ugotovila?« zanima slednjo. »Nekega dne se je vrnil domov trezen.«

Zmajček

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Franciča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnjega pravilno rešenega sudokuja ali magičnega lika, ki so: **Barbara Bobek iz Kamnika**, **Branka Botič iz Ljubljane**, **Tea Seliškar Otrin iz Domžal** in **Mitja Lavrenčič iz Hoč**.

KO BOŠ NA TLEH

NIK

KRALJ ULICE, BRSKA PO SMETEH....

031
KRALJ
ULICE

PO RAZNIH REČEH....

KVA BOŠ PA TI POČEL, KO BOŠ NA TLEH?

END

MILOŠ

 Spredaj sem z mopedom, ki je moj zvesti spremljevalec, ko prodajam, in moj zaščitni znak, zadaj pa z Moniko, ker sem rad v družbi lepih deklet.

